

STRÁŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědí, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, APRIL 1947

V PRAZE, 15. dubna 1947

Ročník 68 (2)

Číslo 4

OBSAH:

„Nechť Bůh se prokáže pravdi- vým“	51
Či svědkové?	57
Výzva jeho svědků zodpověděna	60

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

Odstoupení a nové jmenování.

Od roku 1903 byl W. E. Van Amburgh nepřetržitě tajemníkem a pokladníkem pennsylvánské korporace Watch Tower Bible and Tract Society. S politováním oznamujeme, že poměry si vynutily změnu v obsazení tohoto úřadu.

Z nemocnice Richmond Memorial Hospital na Staten Island v New Yorku poslal bratr Van Amburgh dne 5. února 1947 žádost o sprostění z tohoto úřadu, v němž se po všechna ta léta věrně osvědčil a prokázal způsobilým. Jeho žádost upozornila na jeho nynější nezpůsobilost k tomuto úřadu pro jeho vysoké stáří a pro chorobu, jež naznačovala blízkou smrt. Proto doporučil jmenování jeho dosavadního pomocníka na místo, kterého se musel vzdát. Příštího dne sešla se správní rada jmenované korporace v kanceláři presidenta v Bethelu v Brooklyně N. Y. Bratr Van Amburgh nemohl být přítomen. Usnášení schopný počet ředitelů s presidentem N. H. Knorrem jako předsedou přijal podanou žádost, a ve shodě s návrhem Van Amburghovým zvolili jednohlasně Grant Suitera jeho nástupcem v úřadě tajemníka-pokladníka. Zároveň projeví ředitelé souhlas s osnovou dopisu, kterým v nemocnici ležící bratr byl uvědoměn o přijetí své žádosti a o jmenování svého zástupce; pravilo se v něm mezi jiným:

„S největší láskou k Tobě přijímáme Tvou žádost o odstoupení. Litujeeme Tvé fyzické neschopnosti; rádi bychom viděli, kdybys své postavení mohl podržet, bylo-li by to možné. Jsme však přesvědčeni, že Bůh ve své milosti a milosrdné dobrotivosti postaral se o neomezené příležitosti ke službě pro Tebe. Tvá věrnost ve smlouvě slouží ke cti a oslavení Božímu a je dobrým příkladem pevnosti ve víře a v konání povinností; s radostí to vyslovujeme. Tvé správné použití darů poskytnutých Ti duchem Božím přineslo nám všem dobro; bylo nám radostí a požehnáním, že jsme směli s Tebou spolupracovati. Společně naše uctívání Jehovy bude nás dále pojíti s Tebou i mezi námi. Tuto jednotu uvědomujeme si ve zvýšené míře v souvislosti s Tvou nemocí a s Tvou žádostí o odstoupení.“

Tato písemná zpráva byla ihned poslem doručena bratru Van Amburghovi, jehož fyzický a duchovní stav mu ještě umožnil dopis přečísti. Byl za zprávu vděčen a velmi posilněn. Jsme přesvědčeni, že jeho nástupce bude svou službu konati stejně věrně k ospravedlnění jména Jehovova.

Toto je příčinou změny v údajích v čele této stránky. Dne 7. února v 6.15 hodin přijal bratr Van Amburgh svou nebeskou odměnu.

- STUDIUM „STRAŽNÉ VĚZE“:
1. týden: „Nechť Bůh se prokáže pravdivým“ odst. 1—24
 2. týden: „Nechť Bůh se prokáže pravdivým“ odst. 25—45
 3. týden: „Či svědkové?“ odst. 1—17
 4. týden: „Výzva jeho svědků zodpověděna“ odst. 1—18
 5. týden: „Výzva jeho svědků zodpověděna“ odst. 19—29
- a „Tak veliký oblak svědků“ odst. 1—9 (vyjde v příštím čísle)

(Pokračování se str. 64.)

již v díle *Pugio Fidei* od Raymonda Martiniho, jež pochází z roku 1270. Tento tvar jména užívá se tedy již dlouhou dobu, a je dobře známo, koho označuje. Jelikož tedy bible je jednotná kniha a nelze ji právem rozdělovati na takzvaný Starý zákon a Nový zákon, a jelikož celá má jednoho a téhož autora, totiž Jehovu Boha, je tudíž bezvýznamné, řekne-li kdo, že jméno „Jehova“ se v takzvaném Novém zákoně nevyskytuje. Důležité je, že jméno to se nachází v *bibli*, která zahrnuje všechny knihy od 1. Mojžíšovy až po Zjevení.

29. Ježíš a jeho apoštolé užívali při studiu Písma svatého inspirovaných písem hebrejských anebo jejich řeckého překladu Septuaginta, která v Žalmech 20krát vykazuje výraz „Alleluia“. Je tedy na místě, položíme-li ohledně „velikého zástupu na nebi“, popsaného ve Zjevení 19:1—6, otázku: Čími svědky byli vlastně, když volali „Halelujah“, vzdávajice při tom hold tomu, jenž sedí na trůně vesmíru? A za čího svědka považoval se onen křesťanský apoštol Jan, když zaznamenával tyto věci? Odpověď může znáti jedině: Byl to Jah neboli Jehova, pro kterého svědčili. Vidíme-li, že ono vidění s provoláváním „Halelujah“ vztahuje se na nynější dobu, zejména od roku 1918, pak není důvodu, aby se za toto jméno Boží styděli ti stateční a věrní křesťané, kteří se od ostatních křesťanů, kteří jimi jsou pouze podle jména, odlišují právě tím, že jsou známi jako „svědci Jehovovi“. Nechť i nadále otevřeně vystupují proti těm, kdož popírají jejich právo na označení „svědci Jehovovi“, a nechť dále vydávají svědectví pro svaté jméno Boží.

SVa z 15. listopadu 1946.

29) a) Čími svědky jsou ti z „velikého zástupu na nebi“ a koho svědkem byl Jan? b) jak mají tudíž postupovati svědci Jehovovi, kteří jsou nyní na zemi?

vyznačovali jméno „Jehova“ v onom řeckém znění hebrejských písem, z kterého verse často citovali inspirovaní křesťanští pisatelé bible v době apoštolské. Nově nalezený fragment papýru je označen jako „Inventář číslo 266“ a je majetkem Fouadovy sbírky papýrů v Kairu v Egyptě.

Byl uveřejněn 1944 a 1945 v *Journal of Theological Studies* (strany 159, 160) a v květnu 1946 též v *Biblical Archeologist* Amerických škol pro výzkum orientu (Jerusalem a Bagdad).

Tento fragment papýru a Rylandův papýrus č. 158 jsou dva nejstarší známé zlomky překladu Septuaginta. Fouadův papýrus je obzvlášť cenný, protože dokazuje, že řecká Septuaginta původně obsahovala jméno „JEHOVA“ a že toto pamětné jméno Boží bylo později náboženství potlačeno. H. S. Gehman, vydavatel *Westminster Bible Dictionary*, napsal v *Biblical Archeologist*, sv. VIII, č. 4, z prosince 1945, na stránkách 101 a 102:

„Zdá se, že z úcty před Božím jménem Jahveh a aby se vystříhali znesvěcení, asi okolo roku 300 př. Kr. vešlo ve zvyk vyslovovati tetragramaton [čtyři souhlásky Božího jména JHVH] jako Adonaj [Pán]. Stálo-li před JIIVH Adonaj, pak se to četlo Elohim [Bůh]. Později, když k hebrejským souhláskám byly připojeny samohlásky, tu byl tetragramaton doplněn souhláskami z Adonaj anebo Elohim, jak to případ vyžadoval. Zdá se nám podivným, že za Jeronýma (okolo roku 400 po Kr.) byli křesťané, kteří se domnívali, že Židé vyslovovali jméno Boží Pipi. Shora zmíněný Fouadův papýrus nám vysvětluje, jak k tomu došlo. V tomto dokumentu z dávných dob pisatel pečlivě odměřil vzdálenosti, než vepsal tetragramaton aramejskými písmeny [to jest hebrejským písmem čtvercovým]. To dokazuje, že v Septuagintě — z úcty před jménem Božím — JHVH nebylo zprvu překládáno ani nahrazováno jinými písmeny, ale bylo všude opsáno písmeny semitskými. Ve Fouadově textu podobají se ona čtyři aramejská písmena [čtvercové písmo hebrejské] řeckému Pipi, a tak můžeme viděti, jak tato řecká písmena se nakonec stala pohodlnou náhradou za tetragramaton. A tak četli nevědomí čtenáři Boží jméno, jehož původ neznali, v pozdějších dobách mylně jako Pipi.“

Když apoštolé a učedníci Ježíšovi psali řecky, tu uváděti citáty ze starých opisů Septuaginty, v nichž svaté jméno buď ještě bylo anebo kde se již nevyskytovalo. Je tedy velmi pravděpodobné, že ve svých původních spisech od evangelia podle Matouše až po Zjevení, psali jméno „Jehova“ v jeho původním tvaru (יהוה), jenž se podobal řeckému Pipi (ππ). — Ben. Wilson se zřejmě domníval, že v takovýchto citátech původně stálo jméno „Jehova“ a proto ho často — byť ne vždycky — použil ve svém anglickém překladu „The Emphatic Diaglott“. Franz Delitzsch a C. D. Ginsburg byli při svých hebrejských překladech řeckých křesťanských písem prostě nuceni použiti jména „Jehova“, když Ježíšovými apoštoly a učedníky uváděné citáty z hebrejských písem překládali zpět do hebrejštiny.

„Nechat Bůh se prokáže pravdivým“

„Nechat Bůh se prokáže pravdivým, i kdyby každý člověk byl nepravdivým.“ — Římanům 3:4; *Rotherham*

JEHOVA Bůh se svým slovem zavázal, prokázati se v nynější době lidských dějin jako pravdivý, a je nepochybné, že podá neomylný důkaz toho. Vzhledem k takovéto jistotě je moudré, aby člověk přiznal nyní Jehovovi Bohu pravdivost. Kdo tak neučiní, zaplete se jistě více a více na cestě lži a omylu a nakonec zahyne pro nedostatek jasného vidění. Svým počínáním, jež odporuje Slovu Božímu, uvedl celý svět pravdu o Jehovovi Bohu v pochybnost; a nyní je na čase, aby bylo zjištěno, co je tato pravda.

2 Kde najdeme tuto neměnnou božskou pravdu? Najdeme ji v knize, jež ze všech knih je nejvíce rozšířena, v bibli neboli Písmě svatém, která nyní existuje v 1068 jazycích. Kniha ta je tedy k dispozici nejširšímu kruhu jak kritiků tak i hledačů pravdy. K tomuto rozšíření bible došlo přes mocný náboženský odpor. Ze se s náboženské strany bojovalo proti tomu, aby se bible dostala do rukou lidu v jejich vlastním jazyce, to nestalo se z příkazu Božího. Jehova se nemusel obávat, že by lid jeho tištěné Slovo zkoumal a zpytoval a srovnával pak jeho obsah s Božími skutky a počiny. Jinak by nebyl od začátku vše zařídil tak, aby jeho slova a proroctví jakož i dějiny někdejších jeho skutků byly zaznamenány, aby mohly být čteny a zkoumány.

3 Jehova Bůh převzal odpovědnost za bibli a vymikajícím způsobem spojil s ní své jméno. Ačkoli bibli napsali lidé, kteří jednali jako jeho služebníci, je nicméně on sám jejím autorem; neboť on inspiroval a diktoval a řídil sepsání této knihy. Obsah bible nevznikl jako osobní výtvar mozku a rukou lidí, kteří průběhem 1600 let napsali různé knihy Písma, nýbrž byl vytvořen neviditelně řídicí mocí Boží, jež působila na ony pisatele. To prohlašuje jeden z pisatelů bible sám, jenž praví, chtěje upevnit důvěru v prorocké slovo Boží: „To předem mějte na vědomí, že žádné proroctví Písma nespočívá na výkladě vlastním; neboť nikoli z vůle lidské stalo se kdy proroctví, nýbrž Duchem svatým nadchnuti mluvili svatí lidé Boží.“ — 2. Petra 1:20,21; *Sýkora*.

4 Pisatelé této Bohem inspirované knihy dosvědčují pravdivost Boží na všech jejích stránkách. Tak píše žalmista: „Jehovo; podle milosrdenství svého obživ mne. Summa slova tvého jest pravda, a na věky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé.“ (Žalm 119:159,160) První z pisatelů bible, Mojžíš, praví: „Jehova, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě.“ (2. Mojž. 34:6) Tyto výroky jsou výzvou pro lidi, kteří uvádějí v pochybnost pravdu Boží a jeho zaznamenaného slova, to jest bible. Pro nás však jsou zárukou, že bible je měřítkem, kterým pravda musí být měřena.

5 Těmito výklady vydáváme se v nebezpečí, že budeme obviněni ze zbožňování bible neboli *bibliolatrie*, jak to mnozí označují. Uznáný slovník naučný mluví

o „zbožňování bible“ neboli o „bezpodmínečné poddanosti skupině svatých písem, jež jsou považovány za úplnou úschovnu svatého ducha a proto za neomylná a směrodatná.“ *Tvrdí se, že tato *bibliolatrie* je od povědna z toho, že protestantismus je rozdělen na stovky sekt, jež všechny se dovolávají bible jako svého vůdce a nejvyšší autority a všechny tvrdí, že nalézají v bibli důkaz pro správnost svých náboženských nauk, své organizační formy i způsobu svého jednání. Z té příčiny označili katolíci bibli jako „knihu rozseváající nesvornost“.

6 Římskokatolická hierarchie, vedená papežem ve Vatikánském městě, vystříhá se jakéhokoliv zdání takového zbožňování bible. Tvrdí, že Písmo svaté obsahuje *některé* ze zjevených božských pravd, avšak *nikoli* všechny shůry zjevené pravdy. Učí, že římskokatolická náboženská soustava je úschovnou *veškerého* božského zjevení, jež jí bylo svěřeno jakožto živému, stálému učiteli k úschově a k vykládání; a jelikož celé božské zjevení bylo jí předáno jakožto živému učiteli, proto je ona skrze papeže též vykladačem Písma svatého, které obsahuje pouze část zjevené pravdy. Organizace ta tvrdí, že tudíž není povinna dokazovati všechna svá učení bibli, nýbrž že její tradice mají tutéž autoritu jako bible anebo že tyto dokonce jsou ještě závažnější a proto že může sama rozhodovati, zda je v právu anebo ne, aniž by se ohlížela na bibli. Dítky této organizace musí se tudíž obracet k této náboženské soustavě o informace a poučení o Bohu, a bibli smejí považovati pouze za nečasové a nedostačující měřítko pravdy. Proč nečasové a nedostatečné? Protože — jak se jim praví — nejsou zaznamenány všechny pravdy víry, nýbrž toliko některé, a těm nelze přímo rozuměti, protože k tomu je značnou měrou třeba vysvětlení římské náboženské organizace ve Vatikánském městě.

7 A tak vystupuje náboženská soustava římského katolicismu jako censor bible, od kterého jsou prý lidé odvislí, pokud jde o porozumění bibli. Tato soustava trvá na tom, že má moc nad myšlením lidí, a osobuje si postavení, jež je vyvýšeno nad jakoukoli kritiku, o němž nesmí se pochybovati a jež je důležitější než bible.

*). Websterův New International Dictionary, 2. nezkračené vydání.

- 1) Komu měl by nyní člověk přiznati pravdivost, a proč?
- 2) Kde lze nalézt Boží pravdu? a z čeho plyne, že Bůh se nemusí bát zkoumání svého Slova lidem?
- 3) Kdo je odpovědný za vytvoření bible, a nakolik?
- 4) Co zaručuje, že bible je měřítkem pro měření pravdy?
- 5) Jakému obvinění se vystavujeme? a za jaký náboženský stav je podle katolického názoru tato věc odpovědná?
- 6) Jakými nároky a naukami vystříhá se katolická hierarchie jakéhokoliv zdání takového zbožňování bible?
- 7) Jaký postoj tím zaujímá římskokatolická soustava?

8 Spojení dnešních svědků Jehovových s bibli je dobře známo. Zákonitá korporace, které na celém světě používají jako nástroje a prostředku pro své dílo, je známa jako „Strážná Věž, biblická a traktátní společnost“. Příbuzná korporace, jež řídí dílo v Británii, je známa jako „Mezinárodní sdružení badatelů bible“, pročež svědci Jehovovi byli v dřívějších letech obecně označováni jako „badatelé bible“. Od roku 1918, kdy skončila první světová válka, rozšířili svědci Jehovovi již půl miliardy knih (včetně bibli), které ve směr obsahují vysvětlení bible, a vedle toho vydávají časopis „Strážná Věž“, jehož obsah je výlučně biblický. Pořádají všude veřejné přednášky a zavádějí domácí studia bible. Bible je jim stálým námětem. V době, kdy se roztahovali naci-fašisticko-náboženští spiklenci, chtějící ovládnouti svět, tu šla bible v zemích, kde nacisté a fašisté přišli k moci, spolu se svědky Jehovovými „pod zem“. Nyní, po skončení druhé světové války, kdy svědci Jehovovi zase vyšli z vězení a koncentračních táborů a z podzemí, nesou biblické vyučování odhodlaněji a otevřeněji než kdy předtím do obydlí obecného lidu ve všech národech.

9 Lze svědky Jehovovy pro toto jejich jednání viní ze *zbožňování bible*? Stavějí tím, že pro všechny své nauky uvádějí biblické důkazy a dovolávají se bible jako autority, autoritu bible nad autoritu Kristovu anebo dokonce nad autoritu Jehovy, všemohoucího Boha? Jsou prostě pouze další odštěpenou sektou protestantismu? Je jejich organizace lidským výtvoem, který si podobně jako soustava římskokatolická osobuje právo vykládati bibli a sloužili pravým věřícím za neomezeného vůdce? Tyto otázky zasluhují odpovědi.

JAKOU AUTORITU MÁ BIBLE?

10 Všichni protivníci svědků Jehovových, náboženští i nenáboženští, rádi by jim předem vzali nejdůležitější zbraň pro jejich dokazování, po které sáhnou všichni svědci Jehovovi bez rozdílu, totiž bibli. Jak se to děje? Tím, že odpůrci uplatňují, že autorita bible nesmí být hodnocena výše než autorita Kristova anebo Boží. Ptáme se však: Jak nás lze viní, že nedbáme autority vrchnostenských mocí, Jehovy Boha a Krista, když se dovoláváme bible jako důkazu? Jehova Bůh si osobuje bibli jako své vlastnictví. Dal nám ji za určitým účelem: jistě ne proto, abychom ji postavili do skříně a nechali ji tam zapadnout, ale abychom pravidelně v ní listovali a dotazovali se jí jako vůdce a rádce.

11 Veliký pomlouvač v Edenu uvedl věrohodnost slova Božího a autoritu jeho zákona v pochybnost: Bůh nato dal člověku své slovo, oznamující jeho předsevzetí, a dal je zaznamenati. Ve vládních a jiných politických, obchodních a náboženských organizacích vydává nejvyšší mocnář pokyny a vysvětlivky nejraději písemně. Když se pak podřízený úředník anebo zaměstnanec stále dovolává těchto písemných pokynů a snaží se celým svým jednáním zůstat s nimi v souladu, pak by ho přece nebylo lze viní, že nedbá autority nejvyššího mocnáře. Výsměchem autority jeho představeného by bylo, kdyby dbal pouze *jedné části* oněch písemných pokynů a k ostatním nepřihlížel. Učiní-li však všechny pokyny vodítkem pro své jednání ve státě aneb v organizaci tím, že je studuje a dbá jich, pak je to nejlepším důkazem, že uznává autoritu nejvyššího mocnáře. Navlas totéž postavení zaujímají svědci Jehovovi oproti Slovu Božímu, oproti bibli, aby ukázali, že uznávají svrchovanost Nejvyššího. Ve svém Slově, v Žalmu 119:105, dal nejvyšší Bůh svým služebníkům napsati: „Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.“

Chtějí-li tedy ze světla této inspirované „svíce“ míti užitek, musí se obrátiti k psanému Slovu Božímu a podle něho jednati.

12 Žádný náboženstvář, ať už katolík nebo protestant, nebude Ježíše Krista vinit, že by nebyl dbal autority nad ním stojícího Boha Jehovy. Když Ježíš byl na zemi, uznával, že stojí pod Božími příkazy. Proto pravil těm, kteří ho vinili, že přestupuje zákon a že tudíž nedbá autority Boží: „Nemohul já sám od sebe nic činiti. Jakž slyším, tak soudím, a soud můj spravedlivý jest. Neboť nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal.“ Někteří žádali na něm znamení, a těm řekl: „Neboť jsem sestoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.“ (Jan 5:30; 6:38) Proto se nám doporučuje, abychom dbali jednání Ježíšova; čteme: „Patřícce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.“ (Žid. 12:2) Okolnost, že Ježíš se podrobil tak potupné smrti a nato byl povýšen na nebeský trům po pravici Boží, je nejsilnějším důkazem, že si vždy vážil autority svého Boha Jehovy a vždy se jí podrobil. Jelikož máme na Ježíše patřiti jako na svého vůdce a dokonalý příklad na své cestě víry, lážeme se: Co vlastně činil Ježíš jako člověk, prokazuje takto vytrvale úctu božské autoritě, a to až do krajnosti?

13 Nelze popřít, že se při každé příležitosti dovolával bible. Za jeho dnů, když dlel na zemi, sestávala bible z inspirovaných hebrejských písem, od první knihy Mojžíšovy až po prorocký Malachiáš. Tehdy nebylo žádné římskokatolické náboženské organizace. Než Ježíš nastoupil svou veřejnou službu, vyhledal jej satan ďábel, jenž se protví každé božské autoritě, v samotě pouště, aby jej pokoušel. Tehdy odvolal se Kristus Ježíš po třikráte k bibli jakožto pro něho směrodatným pokynům od Boha, řka: 1) „Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ 2) „Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“ 3) „Odejdiž, satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš.“ (Mat. 4:4,7,10) Zde se odvolal Kristus Ježíš, hlava pravé církve, na psané slovo a uvedl z něho ty texty, jimiž se dal vésti ve svém jednání. Snížil tím autoritu Boha Jehovy a postavil autoritu bible nad autoritu Boží? Nikoli, učinil pravý opak toho; zdůraznil tím více Boží autoritu, jak jí vyjadřuje jeho psané slovo poučení.

14 Ježíš dále oslavil psané slovo Boží, když vyhnal obchodníky z chrámu jerusalemského, dovolávaje se slova Božího: „Psáno jest: Dům můj dům modlitby slouiti bude, ale vy učinili jste jej přezší lotrovskou.“ Poté obvinili jej náboženstváři, kteří se drželi svých tradic, že nedbal autority Boží. „A když přišel do chrámu, přistoupili k němu kněží a starší lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo tobě tu moc dal?“ (Mat. 21:13,23) Ježíš ukázal, že Bůh dává poučení skrze své psané slovo, včetně hebrejských proroků, když pravil těm, kteří proti němu reptali: „Psáno jest

8) Nakolik je známo spojení svědků Jehovových s bibli?

9) Které otázky o svědčích Jehovových zasluhují proto odpovědi?

10) Jak chtěli by utiskovatelé svědky Jehovovy od samého začátku oloupiti o nejdůležitější zbraň jejich argumentace?

11) Čím se projevuje úcta před autoritou představeného a jak to odpovídá jednání svědků Jehovových?

12) Jak ukázal Ježíš na zemi slovem i skutkem, že dbal autority Boží?

13) Jak oslavil Ježíš autoritu Boží v době pokoušení na poušti?

14) Jak vyvýšil Ježíš Slovo Boží vůči obchodníkům v chrámě a vůči reptajícím Židům?

v prorocích: A budou všichni učení od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke mně.“ Skrze náboženské vůdce, kteří se řídili svými tradicemi, jistě se oni replající Židé neučili od Otce, neboť Tito vůdci nešli k Ježíšovi. — Jan 6:45.

15 Když Ježíš přišel do svého domova, oznámil tamějším obyvatelům své zmocnění od Boha podle jeho psaného slova. V synagoze „dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, nalezl místo, kdež bylo napsáno: Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne. kázati evangelium chudým.“ (Luk. 4:17,18) Ježíš nestavěl autoritu svatých písem nad autoritu Boží, když pravil nevěřícím Židům: „Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati měl před Otcem. Jestli, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. Neboť kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o mně psal. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, kterak slovům mým uvěříte?“ (Jan 5:45-47) Tak byl Ježíš ochoten ustoupiti s celou svou autoritou do pozadí a nechat pouze psané slovo Boží mluvit jako žalobce proti nim. Svou poddanost pod autoritu Boží prokázal, když odmítl couvnouti před zatčením a před smrtí, řka svým učedníkům: „Syn zajisté člověka jde, jakož psáno jest o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka bude zrazen... Všichni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Neboť psáno jest: Bítí budu pastýře, a rozprehnou se ovce.“ (Mar. 14:21,27) „Neboť pravím vám, že se ještě to písmo naplniti musí na mně: A s přestupníky počten jest. Neboť i ty věci, kteréž svědčí o mně, konec berou.“ — Luk. 22:37.

16 Po svém zmrtvýchvstání nezměnil Ježíš svůj postoj vůči hebrejským písmům a neoslabil jejich autoritu jako pramene poučení pro křesťany. Čtíme o něm, co řekl dvěma učedníkům, s kterými v den svého vzkříšení šel do Emaus: „A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim ve všech písmech, co o něm bylo.“ — Luk. 24:27.

17 Když téhož dne hned nato zjevil se svým apoštolům a jejich druhům, řekl jim: „Tatoť jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě byv s vámi, že se musí naplniti všechno, což psáno jest v zákoně Mojžíšově a v prorocích i v žalmech o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům. A řekl jim: Tak jest psáno, a tak musí Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti.“ (Luk. 24:44-46) Tímto neustálým dovoláváním se hebrejských písem nepokoušel se Ježíš nikterak postaviti autoritu bible nad autoritu Jehovy. Naopak, dokazoval věrně autoritu Boží, když se pečlivě dovolával jeho psaného slova poučení a proctví. Ježíš prohlásil, že slovo Boží je pravda. Zařídil svou cestu životem tak, že Boží slovo se prokázalo jako pravdivé a tak bylo ospravedlněno. Nepoužil pouze části svatých písem Božích a nenechal ostatní stranou, nýbrž když uváděl texty z Písma a vztahoval je na sebe, tu tak činil ze všech částí hebrejských písem, která se dělí na „zákon“ a „proroky“ a „žalmy“. A tak nejednal nedůsledně, nýbrž prokazoval, že Boží slovo je ve shodě samo se sebou, že si neodporuje a že je spolehlivé.

18 Kdo by chtěl Ježíše Krista vinili ze zbožňování bible proto, že tak svědomitě poukazoval na tuto knihu a jí se dovolával? Pouze ďábel a jeho démoni tak učiní. Tím, že Ježíš se věrně držel znění slova Božího a opětovně uváděl texty z něho, tím nezbožňoval bibli samotnou, ale tímto způsobem vzdával čest a službu nejvyšší autoritě, Jehovovi Bohu. Toto jednání Ježíšovo bylo vzorem pro všechny jeho pravé následovníky; vždyť jim řekl, aby ho napodobovali. A praví jeho následovníci to též činili.

19 Petr, kterého římskokatolická hierarchie tvrdostně vydává za svého prvního papeže, vynikal tím,

že se vztahoval na bibli a jí se dal věsti a poučovati. Krátce po nanebevstoupení Ježíše přiznal Petr psanému slovu Božímu pravdu, když pravil o zrádci Jidášovi: „Je totiž psáno v knize Žalmů: „Ať zpustne přibytěk jeho a nebudiž nikoho, jenž by v něm bydlil, a: úřad jeho ať dostane jiný.““ (Sk. ap. 1:20; *Sýkora*) O letnicích citoval Petr, inspirovan duchem Božím skrze Krista, že zaznamenaných proctví Joele a Davida. (Sk. ap. 2:16-21, 25-28, 31, 35) V chrámě pak dovolával se Petr písem Mojžíšových a poukázal na „všechny proroky od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili.“ (Sk. ap. 3:22-25) Vztahoval se tedy na všechna hebrejská písmena, od Mojžíše po Malachiáše. Den nato citoval Petr — ne sám ze sebe, ale pužen duchem Božím — před tradicí spoutaným židovským synedriem v Jerusalemě ze Žalmů. — Sk. ap. 4:11.

20 Konečně uvádí Petr i v obou listech nebepistolách, jež v bibli nesou jeho jméno, citáty ze spisů Mojžíšových, z knihy Izaiáše, ze Žalmů, z Přísloví a z jiných knih. Při tomto svém postupu dovolává se Petr Ježíšova proměnění, kdy měl vidění proroků Mojžíše a Eliáše. Dodává pak: „I máme tím pevnější prorocké slovo; dobře činíte, dáváte-li na to pozor, jako na světlo svítící v temném místě, až se zaskví den a jako jitřenka vzejde ve vašich srdcích; poznávejte především, že žádné proctví Písma nezáleží na osobním výkladu.“ — 2. Petra 1:19,20; *Žilka*.

21 Tak jako Petr dovolávali se i všichni ostatní pisatelé inspirovaných řeckých písem textů ze starší části bible, z písem hebrejských. Uvedli na stovky citátů, jimiž dokazovali a podporovali to, co sami napsali. Tak jako Kristus ani oni nepopírali, že je nutno opřít se o takové texty. A vracejíce se takto do doby před Ježíšem a uvádějíce texty z hebrejštiny, nechtěli ani v nejmenším popřít autoritu Ježíšovu a postavili autoritu hebrejských písem nad autoritu Kristovu. Provinili se tím *bibliolatrií* vzhledem k hebrejským písmům? Nikterak! Jestliže jednání Ježíšovo, jenž ukázal, že si vysoce váží inspirovaných písem hebrejských a dovolával se jich, nemělo nic společného s modlářským zbožňováním bible, pak ani jednání jeho učedníků a apoštolů, kteří napodobovali jeho příklad, dovolávající se autority hebrejských písem a citující z nich, nelze označovati za *bibliolatrii*. — Sk. ap. 28:23.

22 Stejně je tomu i v případě svědků Jehovových, když se ve svých spisech otevřeně a vydatně dovolávají inspirovaných písem řeckých i hebrejských. Tato svatá písmena byla napsána a zachována; abychom kdykoli mohli v nich hledati a s nimi se raditi. To nám inspirovaný apoštol praví naprosto zřetelně. Nedbaje všelijakých těch ústních tradic, píše Pavel: „Neboť i Kristus ne sám se sobě lžbil, ale jakož psáno jest: Hanění haněících tebe připadla na mne. Neboť kterékoli věci napsány jsou [před Kristem], k našemu naučení napsány jsou, abychom skrze trpělivost a potěšení Písem naději měli.“ (Řím. 15:3,4) Slovo *Písma* znamená *spisy*. Když byl z hebrejských písem uvedl,

15) Jak projevil Ježíš úctu před psaným slovem Božím v Nazaretě, jak před nevěřícími Židy a jak před svými učedníky před svým zatčením?

16, 17) a) Co ukazuje, že Ježíšův postoj ke Slovu Božímu se nezměnil po jeho zmrtvýchvstání? b) Proč to nebylo pokusem, postaviti autoritu bible nad autoritu Boží?

18) Směl Ježíš býti proto viněn ze zbožňování bible? anebo čeho dal příklad?

19) Jak napodobil Petr svými slovy příklad Ježíšův?

20) Jak napodobil Ježíšova příkladu i ve svých epistolách?

21) Jak napodobili ostatní pisatelé řeckých písem příklad Ježíšův, aniž by zbožňovali bibli?

22) Co neberou svědci Jehovovi nikomu, když — podle Římanům 15:4 a 1. Kor. 10:11 — uvádějí texty Písma?

co se stalo s Israelity, poznamenal Pavel: „Toto pak všecko událo se jim předobrazně, napsáno však bylo k výstraze pro nás, na něž připadla doba poslední.“ (1. Kor. 10:11; *Sýkora*) Kdybychom tudíž tato Písma nechali sami bez povšimnutí a druhým bránili, aby si je opatřili a studovali v nich, pak bychom sebe i ostatní oloupili o útěchu a povzbuzení, které tato inspirovaná písma nám nyní, na konci světa, dovedou poskytnouti. *Takového* oloupení se však svědci Jehovovi milostí Boží nikdy nedopustí. Budou dále rozšiřovati bibli, budou nabádati k jejímu studiu a fedrovati je

NÁBOŽENSKÉ TRADICE

23 Avšak tu se najednou vynořuje otázka „dostačitelnosti“. Obzvláště římskokatolická hierarchie namítá, že Písmo svaté je nedostačující a neúplné. Klade se tedy na nás smělý požadavek, abychom náboženské tradice římské náboženské organizace, jež se označuje jako „církev“, ctili jako autoritu rovnocennou s bibli a uznali je jako to, co vyrovnává nedostatky v bibli. Brožura známého jezuitského kněze odpovídá na otázku: „Co je bible?“, po katolicku takto: „Učení církve a jejích uznaných vykladačů (oteců, doktorů a theologů) z minulých dob poskytuje dostatečnou, avšak nečasovou normu. Je dostatečné, protože církev je za všech dob opatrovníci veškeré pravdy a tento jí svěřený statek dává neporušený a nezkalený dále. Nečasové však je proto, poněvadž je třeba mnoho badání a studia, aby se historicky zjistilo, čemu církev v určité době v minulosti skutečně učila. Toto učení se nazývá ‚tradice‘ aneb ‚podání‘ a kardinál Gasparri vysvětluje je takto: ‚Tradici rozumím onen souhrn zjevených pravd, které slyšeli apoštolé z vlastních rtů Kristových, anebo které jim vnukl duch svatý a jež přišly na nás. Byvše dále podávány a v katolické církvi nepřerušným sledem zachovány.“

24 Tato „tradice“, jejíž vlastnictví si osobuje hierarchie, skládá se tudíž z ústních nauk, výroků a poučení Ježíše a ducha svatého, jež zůstaly zprvu nenapsané a byly katolickými kněžími postupně předávány dále. Těmito nároky pro svou náboženskou tradici následuje hierarchie přesně obyčejně a příkladu židovských duchovních, kteří zavrhlí Krista Ježíše a jeho apoštolu.

25 Ti, kteří dodnes pěstují judaismus neboli židovské náboženství, osobují si to, čemu nyní říkají *ústní zákon*: „Neboť mají dvojí zákon — jako *první* zákon psaný, který je zaznamenán v Písmě svatém; a jako *druhý* zákon ústní, k němuž se dostali pouze tradicí svých starších. A tvrdí, že oba jim byly dány Mojžíšem s hory Sinai; avšak pouze první byl napsán, druhý však byl předáván tradicí z pokolení na pokolení; jsou toho názoru, že oběma přísluší stejná autorita, protože oba jsou stejně božského původu; proto, jak praví, je druhý pro ně stejně závazný jako první, ba ještě více; neboť psaný zákon prý je na mnoha místech temný, nedostatečný a vadný a nemohl by jim býti dokonalou směrnicí bez zákona ústního, který podle jejich názoru poskytuje obsáhlý, úplný a bezvadný výklad všeho toho, co obsahuje onen první zákon, a tím odstraňuje všechny jeho nedostatky a řeší všechny potíže; a proto neposlouchají psaného zákona jinak, než podle výkladu a vysvětlení, které podává tento jejich zákon ústní. Proto se u nich obecně praví, že ‚smlouva s nimi nebyla uzavřena na základě psaného, nýbrž na základě ústního zákona‘; a tak psaný zákon je odsunován stranou, aby udělal místo ústnímu, a celé jejich *náboženství* se rozplývá v jejich tradicích.“

-- Dean Prideaux v „The Connection of the History of

the Old and New Testament“ (1718).

26 Apoštol Petr nám zřetelně praví, že Mojžíš předstiňoval Ježíše a že Ježíš Kristus je protiobrazný Mojžíš. A nyní hierarchie tvrdí, že Ježíš zanechal ústní, nepsanou tradici, která měla být dále podávána jejich náboženskou organizací. Kdyby tomu tak bylo, pak by měla hierarchie, která něco takového tvrdí ve spojení s protiobrazným Mojžíšem, býti zajedno se židovskými rabíny v tom, že Bůh dal i předobraznému Mojžíšovi *ústní zákon*, jenž měl nepsaný býti podáván dále z jednoho židovského pokolení ke druhému. A nyní se ptáme: Souhlasí hierarchie s tím, že židovským náboženským starším neboli otcům byl takovýto ústní zákon dán? A je-li tomu tak, přijímá hierarchie ony tradice židovských starších, jež jsou zaznamenány v židovském talmudu? Uznává hierarchie, že jsou stejně inspirovány a mají stejnou autoritu jako bible? V tom případě uznává však hierarchie náboženské tradice oněch židovských duchovních, kteří zavrhlí Ježíše Krista a apoštola Petra i všechny ostatní apoštolu Kristovy. Přes všechna tvrzení židovských duchovních, že vedle psaného zákona Mojžíšova byl zde vždy i zákon ústní, žádná ze 39 knih inspirovaných hebrejských písem se nezmiňuje o takovém ústním zákoně, jenž byl by postaven na roveň Slovu Božímu napsanému Mojžíšem a ostatními proroky, ani ho neprohlašuje za nepostradatelný pro naše porozumění psaného Slova.

27 Kristus Ježíš je zaslíbený prorok jako Mojžíš, avšak větší nežli Mojžíš. Proč tedy popírá a odmítá hierarchie ústní zákon od Mojžíše, když zároveň se zastává tradice ústních zákonů a nauk, které měly být dány Ježíšem a svatým duchem? Třicetdevět inspirovaných hebrejských písem vytrvale mlčí o nějakém ústním, tradicí předávaném zákoně, jenž měl být dán Mojžíšovi. Podobně mlčí i dvacet sedm řeckých písem, jež byla napsána učedníky Ježíše Krista, o ústně předaných naukách Kristových a svatého ducha; tyto knihy netvrdí, ba ani se nezmiňují o tom, že by existovala nějaká taková sbírka pravd. Kdyby existovala takováto sbírka pravd, předávaných od úst k ústům a kdyby jí bylo pro vysvětlení psané bible třeba, jak vysvětlíme pak, že učedníci Ježíšovi o tom mlčí? Jejich společné mlčení svědčí proti existenci podobné sbírky. Popírá, že by Kristus Ježíš byl římskokatolickému náboženskému systému zanechal nepsanou sbírku pravd a že bez této tradice byla by bible nedostatečná. Pouhé mlčení není však jediným důkazem proti tradici.

28 Ježíš Kristus, hlava církve Boží, postavil se proti tradici neboli nepsanému ústnímu zákonu. Jak apoštol Matouš tak učedník Marek vypravují svědomitě o tom, jak se Ježíš postavil výslovně proti náboženským tradicím neboli podáním. Citujeme ze *Sýkorova* katolického překladu bible: „Tehdy přišli k Ježíšovi z Jeruselema zákoníci a farizeové a řekli: ‚Proč přestupují učedníci tvoji podání starších? neboť neumývají si ruce, když jedí chléb.‘ On pak odpověděl, řekl jim: ‚Proč i vy přestupujete přikázání Boží pro svoje podání? Neboť Bůh řekl *Cti otce i matku* a *Kdo zlořečí otci neb matce, ať umře*, vy však pravíte: *Kdo by řekl*

23) Jaké nároky si činí hierarchie pro svou „církev“ a své tradice?

24) Čího příkladu následují těmito nároky pro své tradice? 25) Co tvrdí a čeho následují dnešní přívrženci judaismu ohledně tradice?

26) a) Proč měla by hierarchie logicky věřit, že i Mojžíšovi se dostalo ústního zákona? b) Co praví hebrejská písma o ústním, tradičním zákonu?

27) a) Popírá-li hierarchie ústní zákon u Mojžíše, co by tedy měla důsledně rovněž popírat? b) Co všechno stojí v řeckých písmech o ústním učení, a co to ukazuje?

28) Jakým argumentem projevil Ježíš svůj postoj k tradici?

otci nebo matce: Dar Bohu (jest to), z čeho bys mohl míti ode mne prospěch, není povinen ctíti otce svého nebo matku svou. I zrušili jste přikázání Boží pro své podání. Pokrytci, dobře o vás prorokoval Izaiáš řka: *Lid tento ctí mne jen ústy, kdežto srdce jejich daleko jest ode mne. Nadarmo však mě ctí, protože učí naukám a stanovám lidským.*“ (Mat. 15:1-9) Ježíš cituje zde proroka Izaiáše a ukazuje tak, že i Izaiáš byl proti náboženským tradicím, protože ty způsobily, že přikázání Jehovova byla porušována a znehodnocována.

29 Kdyby tradice byla téhož božského původu jako psané slovo Boží, pak by obě musely se shodovati. Odporují-li si však, pak musí býti jedno od Boha a druhé od Božího odpůrce, jenž se Bohu protiví. Ježíš prohlásil, že náboženská podání starších odporovala Božímu zákonu a přikázání a že starším byla záminkou, jak obejítí zákon Boží; to tudíž dokazuje, že náboženské tradice pocházejí od odpůrce Božího, od sata-ďábla, jenž používal náboženských vůdců. Jestliže Ježíš varoval své učedníky před metodou ústního podání, pak logicky nemohl takovouto metodu doporučit své církvi, jejíž hlavou jej Bůh učinil. Proto místo podání máme křesťanské knihy Písma svatého z řečtiny, které byly napsány z vnuknutí ducha Božího.

30 Apoštol Pavel nám upřímně praví, jak nekřesťansky naň působily náboženské tradice, právě ony tradice, které prý jako ústní zákon předal Mojžíš starším. Pavel píše: „Vždyť přece jste slyšeli o někdejším životě mém v židovství (v židovském náboženství; *Douay*), že jsem nadmíru pronásledoval církev Boží a ji hubil, a že jsem prospíval v židovství nad mnohé vrstevníky (své) ve svém národě, jsa úsilnějším horlivcem pro podání od svých otců přijatá.“ (Gal. 1:13,14; *Sýkora*) Jeho někdejší horlivost pro podání jeho náboženských otců přivedla Pavla do rozporu se zákonem Mojžíšovým, neboť z něho učinila zarytého nepřítele Krista Ježíše, omoho proroka, o němž Mojžíš psal a jehož byl předobrazem. Toto přiznání napsal Pavel nám k užítí, abychom měli důkazný materiál proti tradicím mezi následovníky Kristovými.

31 Tradice, které měl Pavel dáti dále, zanechal písemně, byv k tomu Bohem inspirován. Písemně prohlásil: „Neboť já jsem přijal od Pána to, co jsem též podal vám, (totiž) že Pán Ježíš v té noci, ve které byl zrazen, vzal chléb a učiniv díky, rozlámal jej a řekl: Toto jest tělo mé.“ „Podal jsem vám totiž mezi prvními věcmi to, co jsem také přijal, že Kristus umřel za hříchy naše podle Písem.“ (1. Kor. 11:23,24; 15:3; *Sýkora*) Pevně si, že praví „podle Písem“, nikoli podle tradice. Pavel se při zvěstování Krista nikdy neodvolával na tradice svých náboženských otců, nýbrž na písmo. Varuje před tradicemi oněch náboženských lidí, napsal: „Varujte se, aby vás nikdo za sebou nestrhoval filosofií, která jest jen prázdným klamem podle lidských tradic, podle živlů světa, a ne podle Krista.“ — Kol. 2:8; *Žilka*.

32 Nauky, které dostal Pavel od Krista, dal církvi dále písemně. Proto píše v 2. Tesal. 2:15 a 3:6: „Nuže, bratři, stůjte pevně a zachovávejte podané nauky, kterým jste se naučili, ať skrze naši řeč, ať skrze náš list.“ (*Sýkora*) „Přikazujeme vám, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste se stranili každého bratra, který se chová nepořádně a ne podle podání, které dostal od nás.“ (*Slov. b.*) Takovéto podání, jak je Pavel dal křesťanům, stalo se součástí Slova Božího, bible, a je obsaženo ve 14 listech aneb epištolách, jež napsal Pavel. Jak nám píše, není to podání náboženských lidí. — Gal. 1:11—17.

33 Petr uznal spisy apoštola Pavla jako část psaného Slova Božího. Privil: „Jak vám také náš milovaný

bratr Pavel napsal podle moudrosti, která mu byla dána, jak i ve všech listech o tom mluvil; je v nich lecco nesnadno srozumitelného, a nevědomí a neustálení lidé to — jako také *ostatní* Písma — překrucují k své vlastní zkáze.“ (2. Petra 3:15,16; *Žilka*) Zde by měla hierarchie vzíti na vědomí, že — ačkoli některé věci v Písmě svatém jsou těžko srozumitelné a nevědomí a neustálení je překrucují ke své vlastní zkáze — nicméně apoštol Pavel nepraví, že je škodlivé dáti obecnému lidu Písmo svaté do rukou a že by jim mělo býti zakázáno, aby sami četli v Písmě svatém. Pavel nepraví, že by prostý člověk zhřešil, kdyby měl vlastní výtisk Písma svatého neboli bible, a četl v něm.

DODATKY

34 Náboženské tradice lidí jsou — jak se připouští — dodatky k psanému Slovu Božímu. Napřed bylo psané Slovo, neboť tradice chtějí býti výklady tohoto Slova a musely proto býti k němu přidány. *Psané* Slovo je tudíž základem a nelze ho popírat. Bůh varuje už prvním pisatelem bible, Mojžíšem, před takovými tradičními dodatky k zaznamenanému Slovu Božímu, a to tedy prostě vylučuje nějaký ústní zákon. Bůh řekl Mojžíšovi: „Nepřidáte nic k slovu, kteréž já prikazuji vám, aniž co ujmete od něho, abyste tak zachovali přikázání Jehovy Boha svého, kteréž já prikazuji vám.“ (5. Mojž. 4:2) Tutéž výstrahu dává prorok, jenž je větší Mojžíše, a sice skrze posledního pisatele bible, skrze apoštola Jana: „Osvědčuji pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této.“ — Zjevení 22:18.

35 Jak se tedy máme zachovati v rozporu mezi psaným Slovem Božím a ústním podáním náboženských otců? Jestliže přidané náboženské tradice odporují psanému Slovu Božímu a činí je tak neplatným, k čemu se máme přikloniti? Na které straně je pro nás pravda? Svědci Jehovovi zaujali zde stejné postavení jako Ježíš Kristus, větší Mojžíš, který se modlil k Jehovovi Bohu: „Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ (Jan 17:17) Podobně jako Ježíš i my se rozhodneme přiznati pravdu Bohu tak, jak je černě na bílém zapsána v jeho bibli. Jestliže však celá náboženská hierarchie nevěří psanému Slovu Božímu, ale klade své náboženské tradice nad bibli — co pak? V tom případě se zachováme jako apoštol Pavel, jenž napsal: „Ale což, jestli někteří z nich neuvěřili? Zmaří jejich nevěra věrnost Boží? Nikoli, nýbrž, budiž Bůh pravdomluvný, každý pak člověk lhář“, jak jest psáno: „Abys byl [ó Bože] shledán spravedlivý ve svých slovech a zvítězil, když souzen býváš.“ (Řím. 3:3,4; *Sýkora*) Odmítáme přidati k psanému Slovu Božímu náboženské tradice, jež prý jsou nutnými doplňky; jsme pamětlivi výstrahy, kterou dal Bůh svým mudrcem: „Každé slovo Boží je ryzí, štít je těm, kteří doufají v něho, nepřidávej nic k jeho slovům, aby tě neusvědčil, že lhář jsi.“ — Přísloví 30:5,6; *Hejčl*.

29) Co dokazují nesrovnalosti mezi tradicí a bibli? a co z obou těchto má církev, a proč?

30) Jak zaujal Pavel v Galatským 1:13,14 na základě určitého případu postavení proti tradicím mezi křesťany?

31) Jakým způsobem podal Pavel tradice dále? a před čím varoval?

32) Co se stalo s tradicemi, které dal Pavel dále? a odkud přišly tyto?

33) Zač považoval Petr spisy Pavlovy? a co měla by hierarchie vzíti na vědomí ve spojení se slovy Petrovými?

34) Co jsou tradice vzhledem k bibli? a jak před nimi varovali Mojžíš i větší Mojžíš?

35) Jaké postavení zaujímáme v rozporu mezi bibli a tradicí? a kterou výstrahu máme při tom na mysli?

36 Jestliže náboženská organizace učí spouště náboženských podání, která psanému Slovu Božímu odporují a mají je, tu tedy není „za všech dob opatrovníci veškeré pravdy“, nýbrž opatrovníci omylů, lží a démonských věd nauk. Protože židovská náboženská organizace stala se takovou opatrovníci náboženských tradic starších a starých, proto pravil Kristus Ježíš Jerusalemu, úpíciému v náboženském otroctví: „Aj, zanecháváš se vám dům váš pustý.“ (Mat. 23:37, 38; Gal. 4:25) Ježíš, Boží mluvčí, odmítl tuto organizaci jako úschovnu neb opatrovníci dalších zjevených božských pravd. Ona se nestala opatrovníci „víry, kteráž jest jednou dána svaťm“. Judy 3.

37 Psané slovo Boží nepotřebuje tudíž zádných do-datečných tradic, které jsou pouhými soukromými výklady lidí a náboženských organizací. Že bible je bez nich úplně postačující, to nepravíme z vlastní autority. Napsal to inspirovaný apoštol Pavel svému věrnému spolupracovníku Timoteovi těmito slovy: „Od dělnství svaťa Písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učinili k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši. Všeliké zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“ (2. Tim. 3:15-17) Kdyby ústní tradice náboženských lidí byly nutné k doplnění kanonu bible, pak by Pavel nebyl napsal, že inspirovaná písma jsou člověku Božímu natolik užitečná, že ho učiní *dokonalým* ve víře a v oddanosti Bohu. Byla by nedostatečná a zanechala by člověka Božího nedokonalým. Pavel však, jenž měl na zřeteli úplné dozrání Timotea v křesťana, dal to-muto pokyn, aby horlivě používal bible a správně s ní zacházel. řka: „Snaž se, aby ses osvědčil před Bohem jako dělník, za něž není proč se stydět, ale který správně rozděluje slovo pravdy.“ (2. Tim. 2:15; *Žilka*) Všichni, kdož chtějí Bohu sloužit jako jeho svědci, učiní dobře, budou-li dbáti léto věrné rady.

DBÁME AUTORITY VRCHNOSTENSKÝCH MOCÍ

38 Ti, kdož se zastávají církevní aneb hierarchické organizace, mají nakonec proti nám ještě tento argument: „I kdyby náboženské tradice byly odstraněny, není možno přenechat jednotlivým členářům, aby si sami vykládali bibli; i tehdy musí viditelná organizace věřících jednat jako „živé magisterium“ neboli učící síla, aby vykládala bibli a objasňovala z ní vůli Boží. Pohledte na náboženské tříštění, jež vzniklo mezi protestanty z toho, že si každý sám směl vykládati bibli.“ Nato odpovídáme: Veliký počet protestantských sekt a kultů nedokazuje, že bible je dělicí silou pro ty, kteří ji — a ji samotnou — uznávají jako dostatečnou. Bible není kniha, jež by působila rozdělení, neboť od začátku až do konce je naprosto souladná, všechny její kanonické knihy jsou ve vzájemné shodě. Síly, jež vedou k roztržkám mezi katolickými i protestantskými náboženstvími křesťanstva, jsou právě náboženské tradice, jichž se přidržují. Pravda bible je silou jednotící. Když se Kristus Ježíš byl pomodlil: „Posvětiž mne v pravdě své, slovo tvé pravda jest“, tu hned připojil modlitbu, aby všichni, kteří v něho uvěří — jak ti, kteří ho tehdy již následovali, tak i ti, kteří měli později přijíti k víře — byli učiněni jedno, jako on a jeho nebeský Otec byli jedno. (Jan 17:17-23) Této křesťanské jednoty musí býti nyní dosaženo, nyní, na konci tohoto světa. *Bylo* jí dosaženo mezi svědky Jehovovými, kteří přišli ze všech těch četných náboženských systémů a z jiných kruhů a spojují se nyní ve

službě Bohu, nedbajíce svých dřívějších náboženských neshod.

39 Jak se to děje? Jak překonávají aneb jak se vystríhají názorových rozdílu, jež vznikají z osobního vykládání bible? Seskupují se okolo jediné viditelné lidské organizace anebo okolo jednoho lidského vůdce? Tak tomu není. Děje se to tak, že všichni uznávají Jehovu Boha a Krista Ježíše jako vrchnostenské moci, jimž každá křesťanská duše musí býti poddána pro svědomí. (Řím. 13:1) Děje se to tak, že uznávají Jehovu jako jediného pravého a živého Boha, jako Nejvyššího, a Ježíše Krista jako jeho pomazaného krále a vyvoleného služebníka, kterého Jehova ustanovil vůdcem a velitelem neb učitelem národů. (Iz. 42:1; 55:3,4; Mat. 12:18; Sk. ap. 13:34) Dále děje se to proto, jelikož uznávají, že Jehova Bůh je živý, vždy přítomný učitel své církve na zemi, jenž vyučuje „církve Boží“ skrze její hlavu, Krista Ježíše. — Iz. 54:13; Jan 6:45.

40 Svědci Jehovovi tedy netvrdí, že by církev byla tím, zač vydává náboženská hierarchie svou náboženskou organizaci, totiž vlastníkem magisteria aneb učícího úřadu a tudíž „Bohem jmenovaným opatrovníkem a vykladačem bible“, jehož „úřad neomylného vůdce byl by zbytečný, kdyby každý jednotlivec mohl bibli sám vykládati.“* Ti, kdož uznávají vyšší autoritu Jehovy Boha a Krista Ježíše, nepřijmou toto náboženské podání hierarchie, ale spolehnou se raději na inspirovaný, neomylný výrok o církvi, který učinil apoštol k Timoteovi: „Abys věděl, jak si máš počínati v domě Božím, kterým jest Církev Boha živého, sloup to a základ pravdy.“ — 1. Tim. 3:15; *Sýkora*.

41 Církev živého Boha Jehovy musí proto zde státi jako sloup a vyzdvihovati a ukazovati pravdu; a touto pravdou je Slovo Boží, jak řekl Ježíš. Musí býti znamením a svědectvím pro Boží pravdu. (Iz. 19:19,20) Církev Boží musí pravdu Slova Božího vyzdvihovati a zastávati se jí a nesmí býti opatrovníci náboženských tradic lidí. Církev není učitelem služebníků a svědků Jehovových, ale ona vzhlíží k Bohu jakožto svému učiteli skrze Krista Ježíše. Pro ní je napsáno: „Synové pak tvoji všickni vyučeni budou od Jehovy.“ (Iz. 54:13; Jan 6:45) Církev uznává Boží nařízení, vyložené apoštolem Pavlem: „Všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.“ (1. Kor. 11:3) „Muž jest hlava ženy, jako i Kristus jest hlava církve, a on jest spasitel těla. A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve všem.“ (Efez. 5:23,24) „Žena uč se v tichosti s veškerou poddaností, vyučovati však ženě nedopouští ani panovali nad mužem, nýbrž býti v tichosti.“ (1. Tim. 2:11,12; *Sýkora*) Pravá církev, jež se stane nevěstou Kristovou, nepokouší se tudíž přisvojiti si autoritu nad svou hlavou, Kristem Ježíšem, tvrdíc, že je neomylným učitelem svých členů. Pokorně se sklání před Kristem Ježíšem, před svým živým, vždy přítomným učitelem po Bohu, jenž je hlavou všech. Vděčně přijímá od něho

* Kardinal Gibbons: „The Faith of our Fathers“ (Věra našich otců), 8. kapitola.

36) Jako co prokáže se náboženská organizace tradicemi? a co přišlo proto na Jerusalemu?

37) Jak ukázal Pavel svým listem Timoteovi, že nebylo třeba náboženských tradic, aby bible byla doplněna?

38) Nakolik není bible knihou, jež by působila tříštění? a mezi kterými zastánci bible bylo dosaženo křesťanské jednoty?

39) Byla nejednotnost v důsledku soukromých výkladů překonána tím, že došlo k seskupení okolo lidské organizace anebo okolo lidského vůdce, anebo jak jinak?

40) Co tvrdí hierarchie o své náboženské organizaci, a co naproti tomu praví Pavel o církvi Boží?

41) a) Jak je církev „sloup a základ pravdy“? b) Proč si církev neosobuje býti učitelem?

poučení. Zavrhuje a oškliví si domyšlivý postoj náboženské hierarchie a její viditelné pontifikální hlavy.

42 Vděčně uznává pravá církev dar, kterého se jí dostává od Boha skrze Krista, totiž: apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele, „aby tak svatí byli potvrzení k dílu služby, k vybudování Kristova těla až do té doby, kdy se všichni setkáme v jednotě víry a poznání Syna Božího.“ (Efez. 4:7-13; *Zilka*) Každému z jejich dozorců (episkopoi) dostává se poučení, aby se držel „věrně řeči k vyučování dostatečné, aby mohl i napomínati učení zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.“ (Titus 1:7-9) A její služebníci (*diákonoi*) musí vždy zachovávat „tajemství víry v svědomí čistém.“ (1. Tim. 3:8,9) Ačkoli tedy církev má takové lidské nástroje, přece jen nad nimi vzhlíží ke své hlavě, Kristu Ježíši, a skrze tohoto k nejvyšší moci, k Jehovovi, k velikému učiteli. Uznává tedy bibli jako autoritu a jako jedinou směrodatnou knihu, zároveň však lrvá na nejvyšší autoritě Jehovy Boha a uznává ji. Církev uznává též autoritu Krista Ježíše jakožto zástupce a nejvyššího služebníka Božího. Ví, že Bůh propůjčuje bibli autoritu; a proto k němu vzhlíží jakožto k neomylnému vykladači Písma, jehož on je autorem. Bible, takto vykládaná Bohem skrze Ježíše Krista, je jí v dnešní době „svíce nohám jejím a světlo stezce její.“ — Zalm 119:105.

43 Poslední dňi církve na zemi spadají nyní, na konci přítomného světa, do onoho období lidských dějin, kdy Jehova Bůh se svým vlastním slovem zavázal, že se prokáže pravdomluvným. To dokazuje tím, že působí splnění bible a jejich prorocství, čímž zároveň podává oficiální její výklad. Naťo Jehovův svatý duch otvírá výklad splněné bible. Přijelím tohoto výkladu chrání se pravá církev před výklady soukromými, osobními. Ví tak — jakožto Nejvyšším v jednotu jeho theokratické organizace uvedený Israel Boží — že Bůh potvrdil své Slovo, jak je psáno: „Tehdy zvedí, že já jsem Jehova, Bůh jejich, který je přenesl (sice) mezi národy, ale shromáždil je (zase) do země jejich [do theokratické organizace] a nenechal tam ani jediného

z nich. A již neskrývají tváře své před nimi, protože vylijí ducha svého na všecek dům Israelův, praví Pán Bůh.“ — Ezech. 39:28, 29; *Hejčl*.

44 V blízkosti se bitvě armageddonské, jež se odehraje mezi universální organizací Boží a mezi světaširou organizací satanovou, prokáže se Jehova skrze Krista Ježíše dále jako pravdomluvný. Tehdy podá oficiální výklad svého psaného slova tím, že způsobí jeho splnění, a tak i jeho nepřátelé budou muset vidět, že „Slovo tvé pravda jest.“ To učiní tak, že nebude déle zadržovati svůj dávo ohlášený hněv, nýbrž že nadobro zničí celou satanovu organizaci, politickou, obchodní, náboženskou i démonskou. Zároveň vysvobodí všechny ty, kteří setrvávají v jeho Slově a jsou pro jeho nejvyšší moc a universální svrchovanost. Z jeho vítězství pro pravdu a spravedlnost budou se nevýslovně radovati všichni lidé dobré vůle ze všech národů země a poznají Jehovu jako Boha pravdy jako nikdy před tím. Jeho psané slovo praví o výsledku konečného boje v Armageddonu: „A tak zveleben a posvěcen a v známost uveden budu před očima národů mnohých, a zvedí, že já jsem Jehova.“ — Ezech. 38:23.

45 Proto prohlašujeme a veřejně vyznáváme, že Jehova Bůh je nejvyšší autorita, živý učitel své církve svědků a neomylný vykladač svého Slova pravdy, a to skrze Krista Ježíše. V dnešní den rozhodnutí mezi biblickou pravdou a náboženským omylem, mezi psaným slovem Božím a mezi odporujícími si tradicemi náboženských lidí, přičítáme pravdu, celou pravdu. Jehovovi Bohu a jeho Kristu. S plným přesvědčením připojujeme se k inspirovanému apoštolovi, jenž pravil: „Nechat Bůh se prokáže pravdivým.“ — Řím.3:4; *Rotherham*.
SVA z 1. listopadu 1946.

42) a) Který dar Boží skrze Krista Ježíše uznává církev s díkyvdáním? b) odkud očekává poučení a výklad?

43) a) Jak je postaráno o směrodatný výklad? b) Jak ví církev Boží dnes, že Bůh potvrdil své Slovo?

44) Jak opatří Bůh v Armageddonu další výklad? a kdo se pak dozví, že on je Bůh pravdy?

45) Co prohlásíme a co veřejně vyznáme v této sporné věci?

Či svědkové?

„Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího.“ — *Zjevení 3:14*.

Jehova Bůh nikdy od stvoření člověka „nenechal sebe bez osvědčení“, jak prohlásili oba misijní pracovníci Barnabáš a Pavel při jisté příležitosti, když byli omylem považováni za bohy, kteří v lidské podobě sestoupili na zem. Místo aby se nechali zbožňovati pohanskými Asiaty v Lystře, kteří je takovým způsobem zneuznávali, Barnabáš a Pavel raději vydali svědectví „Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i všecko, což v nich jest.“ (Skut. ap. 14:15—17) Tak nám jejich slova i skutky ukazují dvě věci: 1) Jehova Bůh, stvořitel, dosvědčil své božství dobrotou, kterou učinil lidem, dávaje jim dešť a časy úrodné a hmotná požitání; 2) dal mezi lidmi na zemi vystoupiti též živým, rozumným svědkům, kteří proň vydávají svědectví.

2 Museli bychom býti již velmi zaujati, kdybychom chtěli popírat, že Barnabáš a Pavel byli při nejmenším při této příležitosti svědky pro Jehovu; vždyť vydali svědectví tomu, o němž prorok Jeremiáš otevřeně prohlásil: „Jehova je pravý Bůh, onť jest Bůh živý a král věčný... On učinil zemi svou mocí, založil svět moudrostí svou, a důmyslem svým roztáhl nebe.“ (Jer. 10:10 až 12; *Hejčl*) Událost s Barnabášem a Pavlem stala se v roce 46 po Kr., tedy před 1900 lety; a nyní vystala ve veřejnosti prudce přetřásaná otázka: má Je-

hova dnes na zemi skutečně živé, rozumné, mluvící svědky? Neměli by se křesťané spíše a především nazývat svědky pro Ježíše Krista a tudíž „svědky Ježíšovými“?

3 Náboženství našich dnů přišli s důrazným obviněním, že pokus, býti nyní svědkem pro Jehovu, znamená snižovati Krista, že to znamená „křesťanství odkřesťanštění“. Praví každému křesťanu, který se snaží býti takovým svědkem: „Nevíš, že křesťané se nikdy nenazývali svědky Jehovými a že Kristus Ježíš řekl svým učedníkům: „Budete mi svědky v Jerusalemě a v celé Judei i Samarii a až na konec země.“ (Sk. ap. 1:8; *Zilka*) Kde uvedl kdy Kristus anebo jeho učedníci jméno *Jehova*? A kde najdeme jméno *Jehova* v inspirovaných písmech učedníků Ježíšových, počínaje evangeliem podle Matouše až po Zjevení čili Apokalypsu? A neřekl Ježíš, aby „bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchu mezi všemi národy, počna

1) Kterými dvěma způsoby nenechal Bůh sebe bez svědectví?

2) Jak víme, čími svědky byli Pavel a Barnabáš? a která otázka je dnes předmětem sporu?

3) Jaké otázky kladou dnes náboženství svědkům Jehovovým? a s jakým úmyslem?

od Jerusalema. Vy pak jste svědkové toho.“? A nevíš, že jeho učedníci mluvili o tom jako o „evangeliiu Ježíše Krista“ a o „evangeliiu slávy Kristovy“? A nevíš, že je nařízeno, „aby ve jménu *Ježíše* každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus je Pánem“? (Luk. 24:47, 48; Mar. 1:1; 2. Kor. 4:4; 10:14; Filip. 2:10, 11) Takovéto otázky kladou náboženství zřejmě za tím účelem, aby dokázali, že žádný křesťan nebyl určen aneb zplnomocněn býti svědkem toho, kterýž „sám jméno má *Jehova*“ (Žalm 83:19), a že je to osobivé a nekřesťanské, označovati se dnes jako „svědek *Jehovův*“.

4 Že se v celém křesťanstvu urážejí na jméno „*Jehovovi* svědci“ nebo „svědci *Jehovovi*“, rozumá se samo sebou. Je též tragickou skutečností, že tělesní Židé neboli Israelité v uplynulých 1900 letech a zejména za fašismu a nacismu byli strašlivě pronásledováni domnělými křesťany; to však nedělo se snad proto, že se nazývali jménem *Jehovy*. Naopak, byli to křesťané, kteří v posledních 15 letech vešli ve známost pod tímto jménem; a tyto tak označení křesťané jsou to, kteří jsou nenáviděni u všech národů a pronásledováni v celém křesťanstvu, protože mají toto jméno a — nechtějce ho nosit nadarmo — podle něho se snaží i žiti. Že domnělí křesťané je takto pronásledují, to se nedá uvést v soulad s tím, čemu učí bible jako „křesťanství“. Takovéto jednání nemůže tedy býti vnuknuto zakladatelem křesťanství, Kristem Ježíšem, nýbrž musí vycházeti od jeho odpůrce, od satana-ďábla. A tak se právem lze ptáti, zda toto pronásledování odpůrcem a jeho náboženskými pomahači neděje se proto, aby jiní byli zastrašeni a zadrženi od toho, aby se stali svědky nejvyššího Boha, a dále, aby byli zničeni ti, kteří toto jméno již mají. Odpověď na tuto otázku je tak jasná, že bychom neměli váhati podívat se na zprvu položené otázky, kterými náboženství chtějí argumentovati proti nositelům jména *Jehova*.

5 Na podepření svého závěru, že křesťané měli by býti svědky Kristovými a ne *Jehovovými* a že by Kristus měl u nich míti přednost před Bohem, jednájí náboženství takto: poukazují, jak často používali inspirovaní křesťanští pisatelé slova *Bůh* ve srovnání se slovy *Kristus* a *Ježíš*. „Hleďte“, říkají, „kolik setkrát vyskytují se slova *Kristus* a *Ježíš* v „Novém zákoně“. V řeckém textu Pavlova listu Filipským najdeme slovo *Kristus* 37krát, slovo *Bůh* však pouze 23krát.“ To zní i velice dojemně, dokud se na věc nepodíváme blíže, a to za použití metody a výpočtů náboženství samotných.

6 Shora uvedené je správné, pokud jde o list Filipským: to však nedokazuje ničeho, pokud jde o ostatní knihy bible. Vezměme písmo apoštola Jana. Mezi učedníky Ježíšovými stál Jan Pánu nejbliže. Přesto používá Jan ve svých třech epištolách slov *Kristus* a *Ježíš* každého 14krát, tedy celkem 28krát, kdežto slova *Bůh* 67krát. Ve svém třetím listě nezmiňuje se o Kristu, o Ježíši aneb o Synu vůbec, slova *Bůh* používá však 3krát. A v poslední knize bible, ve Zjevení, které obdržel Jan skrze anděla od Krista Ježíše, vyskytuje se slovo *Ježíš* pouze 14krát, *Kristus* 11krát a *Beránek* 29krát, to je celkem 54krát; slovo *Bůh* naproti tomu objevuje se v řeckém textu Zjevení 99krát, buď samo o sobě anebo ve výrazech jako „Pán *Bůh* všemohoucí“. Na základě těchto číslic se nyní tážeme: Čí svědek byl tedy tento Jan, jenž tehdy jako poslední z apoštolů byl ještě na živu? Byl především svědkem Božím.

7 Spočítáme-li, jak často se v celém tak zvaném „Novém zákoně“ vyskytují slova *Ježíš* a *Kristus* v poměru ke slovům *Bůh*, *Pán* a *Otec*, vztahujícím se na

Jehovu, tu podle řeckého textu* dojdeme k následující sestavě:

<i>Ježíš</i> (sám), ve čtyřech evangeliích - - -	560krát
od Skutků apoštolů po Zjevení - - - - -	82 „
<i>Kristus</i> (sám), ve čtyřech evangeliích - - -	46 „
od Skutků apoštolů po Zjevení - - - - -	217 „
<i>Pán</i> (sám), se vztahem na Ježíše, v evangeliích	129 „
od Skutků apoštolů po Zjevení - - - - -	118 „
<i>Pán Ježíš</i> - - - - -	129 „
<i>Ježíš Kristus</i> - - - - -	151 „
<i>Kristus Ježíš</i> , pouze od Skutků apoštolů po	
Filemona - - - - -	107 „
<i>Bůh</i> , u Jana 1:1 a 20:28, Židům 1:8 - - -	3 „
<i>Mesiáš</i> - - - - -	2 „
<i>Syn člověka</i> - - - - -	84 „
<i>Syn Boží</i> - - - - -	79 „
<i>Syn Abrahamův</i> , <i>Syn Davidův</i> - - - - -	20 „

Celkem všech 12 způsobů označení Ježíše - 1757krát

<i>Bůh</i> , se vztahem na <i>Jehovu</i> , v evangeliích -	307krát
od Skutků apoštolů po Zjevení - - - - -	1012 „
<i>Pán</i> , se vztahem na <i>Jehovu</i> - - - - -	275 „
<i>Otec</i> , se vztahem na <i>Jehovu</i> - - - - -	260 „

Celkem všechny 3 způsoby označení *Jehovy* 1854krát

8 Je tedy uveden Ježíš celkem 1757krát oproti 1854 poukazům na *Jehovu Boha*. V čí prospěch tedy končí toto číselné srovnání, vzaté z písem od evangelia podle Malouše po Zjevení? Čí svědci byli tedy podle toho pisatelé tak zvaného „Nového zákona“? Byli především svědky pro Ježíše anebo pro *Jehovu*? Poctivá odpověď zní: Pro *Jehovu*!

MESIÁŠ SÁM BYL JEDNÍM Z NICH

9 Četní náboženští lidé křesťanstva podceňují jednu okolnost, že totiž Ježíš Kristus, Syn Boží, sám byl svědkem. Svědek je ten, kdo vydává svědectví o určitých osobách anebo událostech, kdo podává svědecké důkazy, ten, kdo osobní přítomností anebo osobním zážitkem něco poznal anebo ví. Zjevení 1:5 mluví o „Ježíši Kristu, jenž jest svědek ten věrný“; a ve Zjevení 3:14 mluví Kristus Ježíš sám ke shromáždění v Laodicei v Malé Asii: „Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího.“ Všichni, kteří pečlivě zkoumají bibli a poměry ve světě, jistě se shodují v tom, že nyní jsme v onom období křesťanského věku, které bylo předstíněno stavem věcí v církvi laodicenské. Proto vztahují se ona slova Ježíše Krista, jenž je „Amen“, i na toto zvláštní období, na dobu od roku 1918.

10 Proto vzniká otázka: Pro koho aneb čeho je Kristus „svědek ten věrný a pravý“? Na tuto vlastnost svědka poukazuje apoštol Pavel v 1. Timoteovi 6:13:

* *) Podle *Concordance to the Greek Testament* od Moultona a Gedeny (1897).

4) Kterí lidé byli pronásledováni jako nositelé tohoto jména? Od koho vyšlo toto pronásledování, a za jakým účelem se děje?

5) Na jaké srovnání poukazují protivníci, aby podepřeli svůj závěr?

6) Jaký je výsledek tohoto srovnání, přihlédneme-li k třem listům Janovým a ke Zjevení? a jako čí svědek prokázal se Jan?

7, 8) Jaké srovnání bylo tudíž provedeno, pokud jde o výskyt jmen a titulů? a čí svědky byli inspirovaní pisatelé?

9) Který fakt o Ježíši Kristu podceňují mnozí? a proč se to týká zejména dnešního laodicejského stavu věcí?

10) Jaké významání učinil Ježíš Kristus jako svědek před Pilátem? a proč je důležité zjistiti, čí svědek byl Ježíš?

„Přikazujit tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání.“ Zkoumání, v čem že spočívalo toto „dobré vyznání“, vede nás k rozmluvě mezi Pilátem a Ježíšem v domě guvernérově: „I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Já jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě.“ (Jan 18:37) Musel vydati svědectví pravdě, aby mohl býti věrným a pravým čili neklamným svědkem. A tak otázka zní: Pro koho byl Kristus Ježíš svědkem nebo mučedníkem? Je důležité, abychom si tuto otázku zodpověděli, neboť křesťané musí následovati jeho příkladu. Petr jim píše: „Neboť i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho.“ (1. Petra 2:21) A v Římanům 8:28,29 píše Pavel: „Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou. Neboť kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.“ Dle toho musí jeho křesťanští bratři býti mu připodobněni i v této nejvyšší důležité věci, ve vydávání svědectví, následující jeho příkladu. Ti, kdož tvrdí býti křesťany, nemohou se vyhnouti tomuto závazku, jenž spočívá na nich

11 Na důkaz, že Ježíšova služba bude věnována vydávání svědectví, bylo staletí předtím v proroctví předpověděno: „Aj, za svědka národům dal jsem jej, za vůdce a učitele národům.“ (Iz. 55:4) Mluvicím těchto slov je ten, kdo Izaiášovi vnukl, aby je napsal, totiž Jehova Bůh. Jelikož Bůh dal svého Syna Ježíše za svědka národům, je nesporné, že Ježíš Kristus byl svědkem pro Jehovu a v tomto ohledu že jednal jako vůdce a učitel těch, kteří jdou v jeho šlépějích. Protože sloužil Jehovovi takovým způsobem, pravil: „Já jsem přišel ve jménu Otce svého.“ (Jan 5:43) Neustále vydával svědectví pro svého nebeského Otce: a s tím se shoduje fakt, že v samotném evangeliu Jana používá Ježíš, Syn Boží, označení *Otec* 108krát na Boha. Když ho učedníci prosili, aby je naučil se modlití, tu jim dal tuto vzornou modlitbu: „Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé! Přijď království tvé! Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi!“ V této modlitbě věnuje Ježíš pozornost především jménu Otcovu. Ve svém kázání na hoře řekl vzhledem k posvěcení jména Otcova: „Dále jste slyšeli, že bylo řečeno předkům: Nedopouštěj se křivé přísahy, ale plň Pánu své přísahy.“ Ale já vám pravím: Vůbec nepřísahajte! Ani při nebi, poněvadž jest trůnem Božím, ani při zemi, poněvadž jest jeho podnoží.“ (Mat. 5:33-35; *Žilka*) Zde vztahoval se Ježíš na Boží zákon z 3. Mojš. 19:12: „Nebudeš křivě přísahati při jménu mém, abys tak neposkvřnil jméno Boha svého; já jsem Jehova.“

12 Ježíš věděl, že zaslíbené království je nejpřednější naukou bible; jeho vlastní kázání k tomu přispělo a postaralo se o to, aby toto učení o království zůstalo v popředí. „Království nebeské jest blízko“, tak znělo poselství, jímž zahájil svůj velkolepý kazatelský úřad v Galilei. Pravil: „Naplnil se čas a blízko jest království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ (Mat. 4:17; Mar. 1:15; *Žilka*) Evangelium neb radostné poselství týkalo se království Božího; a až do svého umírání na kmeni setrval Ježíš v kázání království a zůstal tak ve sporné otázce o universálním panství věrně a opravdově na straně Boží. Praví se o něm, že „chodil po městech a po městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte [apoštolů] s ním“. O těchto dvanácti praví zpráva: „Poslal je, aby kázali království Boží

a uzdravovali nemocné.“ (Luk. 8:1; 9:2) Tím vším prokázal se Ježíš jako svědek pro Jehovu Boha.

13 Je nicotné tvrditi, že nebyl takovým svědkem proto, jelikož prý žádná písemná zpráva neukazuje, že kdy na zemi uvedl jméno „Jehova“. Proč? Protože již jméno „Ježíš“ (řecky: Jesus) samo, jež mu z příkazu anděla Božího bylo dáno, svědčí pro jméno Boží; toto mu dané jméno „Jesus“ znamená „Jehova [je] spasení“ aneb „Jehova, spasitel“. To neznámá, že Ježíš sám byl Jehovou aneb totéž co Jehova, neboť ve Skutcích apoštolů 7:45 a v Židům 4:8 je jména „Jesus“ použito též na Jozue,* následovníka Mojžíšova, dále pak v Kolosským 4:11 na jakéhosi Justa. Z významu jména toho vidíme, že Jehova je původcem spasení a že spasení neboli záchrana přichází od něho. Okolnost, že Kristus měl na zemi jméno *Jesus*, však naznačuje, že on je ten, skrze kterého Jehova Bůh způsobí spasení lidstva. Ježíš musel znáti jméno svého nebeského Otce a musel věděti, jak se vyslovuje, neboť přišel s nebe a po svém pomazání duchem Božím mohl si vzpomenouti, že byl u svého Otce v nebi, než se stal člověkem. Ze zprávy nedá se zjistit, jak často uvedl jméno svého Otce mezi svými apoštoly. V noci, kdy byl zrazen, modlil se však k Otci: „A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterou jsem měl u tebe, prve nežli svět byl. Ozámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal ze světa.“ (Jan 17:5,6) Z toho je zřejmé, že jim něco zjevil o jménu Božím.

14 Za svého pobytu na zemi omezil Ježíš službu kázání na ty z obrázky, to jest na obřezané Židy. Přenechal svým učedníkům, aby později kázali neobřezaným neboli pohanům. Apoštol Pavel, jenž většinou kázal takovým neobřezaným nežidům, píše: „Protož přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás v slávu Boží. Neboť pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem obrázky pro Boží pravost, aby potvrzení byli slibové otcům učinění, a aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: Protož vyznávají tě budu mezi pohany, a jménu tvému plésati budu. A opět dí: Veselte se pohané s lidem jeho! A opět: Chvalte Jehovu všickni národové, a velejtež ho všickni lidé!“ Poslední z těchto tří textů cituje Pavel ze Žalmu 117:1, kde se praví: „Chvalte Jehovu všickni národové, velejtež ho všickni lidé!“ Předchozím prohlášením v Římanům 15:7-11 ukazuje Pavel, že následovníci Kristovi musí býti svědky pro Jehovu Boha, že musí jméno jeho vyznávati a oslavovati.

15 Podle řeckého znění uvedl apoštol Jan ve svých spisech slova „svědectví“ a „vydávati svědectví“ častěji než všichni ostatní apoštolé. V 1. Jana 5:20 píše na důkaz, že Ježíš Kristus byl hlavním svědkem pravého Boha Jehovy: „Víme však, že Syn Boží přišel a dal nám myšlenkovou schopnost poznávati pravého Boha. My jsme v tom pravém skrze jeho Syna Ježíše Krista. To jest pravý Bůh a věčný život.“ (*Žilka*) V katolickém překladu Allioliho zní též verš takto: „A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám mysl poznati pravého Boha, a býti spojenu s jeho pravým Synem. Ten je pravý Bůh a věčný život.“ Znění tohoto verše v pře-

* V řeckém textu, v anglickém překladu a v poznámce bible Elberfeldské.

11) Co bylo o Ježíši předpověděno u Izaiáše 55:4? Či jméno snažil se ctíti, a jak?

12) Která nauka v bibli je nejpřednější? a jak přispěl Ježíš k tomu, aby tak bylo?

13) Proč je prázdným žvavstem tvrzení, že Ježíš nebyl svědkem pro Jehovu, protože na zemi nikdy neuvedl jméno „Jehova“?

14) Jak ukazuje Pavel v Římanům 15:7-11, že následovníci Kristovi musí býti svědky Jehovovými?

15) Jak dokazuje Jan v 1. Jana 5:20, že Ježíš byl hlavním svědkem Jehovovým?

kladu *King James* a jiných použili náboženstvíři ve prospěch své oblíbené nauky o „Trojjedinosti“. Ze shora uvedených a i z jiných novějších překladů je však zřejmé, že Ježíš není skutečný a pravý všemohoucí Bůh Jehova sám, ale že jako jeho Syn byl toliko svědkem pro Jehovu Boha, aby nám dal mysl a porozumění o pravém Bohu Jehovovi.

16 Jako věrný a opravdový svědek poučoval Ježíš lidi správným způsobem o uctívání Pána Boha. V prvních dnech své služby rozmlouval se samaritánskou ženou u studně v Samaří a řekl jí: „Věř mi ženo, blíží se hodina, kdy ani na této hoře ani v Jerusalemě nebudete uctívat Otce. Vy uctíváte něco, co neznáte, my uctíváme to, co známe, poněvadž spása je ze Židů. Ale blíží se hodina, ano již je tu, kdy opravdoví ctitelé Boží budou uctívati Otce v duchu a v pravdě. Vždyť Otec hledá takové své ctitele. Bůh je duch, a kteří jej uctívají, musí jej uctívati v duchu a v pravdě.“ (Jan 4:21-24; *Zilka*) Ježíšovo svědectví o nebeských věcech je pravé a naprosto spolehlivé, protože je zná a viděl je. Židovskému předáku Nikodemovi pravil: „Amen, amen, pravím tobě: Že což víme, mluvíme, a co jsme viděli, svědčíme, ale svědectví našeho nepřijímáte. Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budete vám praviti nebeské, uvěříte? Neboť žádný nevstoupil

v nebe, než ten, jenž sestoupil s nebe, Syn člověka.“ (Jan 3:11-13) Proto pravil Jan o Ježíšovi: „Kdož jest shůry přišel, nade všechny jest; kdož jest se země, zemský jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všechny jest. A což viděl a slyšel, to svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá.“ Většina lidí nepřijala jeho svědectví. Ale co je s těmi věřícími, kteří přijmou jeho svědectví? V odpověď prohlašuje Jan: „Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil to, že Bůh pravdomluvný jest. Neboť ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví.“ — Jan 3:31-34.

17 Janův výklad objasňuje, že především jde o to dokázati, že Bůh je pravdivý. Dále ukazuje jeho výklad, že Ježíš byl opravdivým svědkem Boha, jenž „sám jméno má Jehova“. Ukazuje, že — přijmeme-li svědectví Ježíšovo o Jehovovi — že tím uznáváme, že Bůh je pravdivý, a že potvrzujeme pravdu Boží. Tím ctíme Boha a ctíme též jeho „svědka věrného a opravdového“, Krista Ježíše.

SVa z 15. listopadu 1946.

16. 17) a) Jak se prokázal Ježíš svědkem pro Jehovu svým učením o uctívání? b) Proč je jeho svědectví o věcech nebeských spolehlivé? a jak jednáme vůči Bohu, přijmeme-li svědectví Ježíšovo?

Výzva jeho svědků zodpověděna

NUTNO zjistiti, co vypovídá Boží pravda o Mesiáši neboli Kristu; neboť Bůh to byl, jenž slíbil, že pošle Mesiáše. Hned po tom, co člověk se dostal pod vládu prvního falešného svědka, satana-dávla, bylo v zahrádě Eden dáno zaslíbení: „Nepřítelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (1. Mojž. 3:15) Od té doby vyhlíželi věřící lidé, počínaje prvním mučedníkem Abelem, stále příchod Mesiáše čili Krista. Přáli si zjistiti, kdo by to byl, aby jej z úcty k Jehovovi Bohu, který jej poslal, mohli přijmouti a následovati.

2 Aby zjištění této osobnosti bylo usnadněno, bylo třeba, aby Bůh sám dal předem svědectví o Mesiáši; neboť jedině sám Bůh věděl, kdo to bude a jaká bude jeho cesta na zemi. Takovéto prorocké svědectví o Mesiáši čili Kristu dal Bůh svými nebeskými anděly a též svými věrnými proroky na zemi. Použil tudíž těchto proroků, aby vydal svědectví ohledně Mesiáše neboli Krista. Ti byli tedy svědky ke Kristu, což ovšem neznamená, že nebyli rovněž svědky pro Jehovu. Ve skutečnosti vybral je Bůh právě proto, že byli svědky pro Jehovu, k vydávání svědectví o budoucím Mesiáši neb Kristu. Vzhledem k takovému prorockému svědectví mohl apoštol Petr říci: „Jemu [Mesiáši] všickni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jeho jméno všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho.“ A v témž smyslu psal Petr ve svém prvním listu: „Po této spáse toužili a pátrali proroci, kteří prorokovali o milosti pro vás; pátrali, na který a jaký čas Kristův duch, jenž byl v nich, oznamuje a předem osvědčuje utrpení, vztahující se na Krista i na slávu po tom následující.“ — Sk. ap. 10:43; 1. Petra 1:10,11; *Zilka*.

3 Jan Křtitel byl první prorok, který zjistil, kdo je Mesiáš. Proto nutně vydal svědectví o Ježíši, o čemž je psáno: „Byl člověk posláný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby všickni uvěřili skrze něho. Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby svědectví vydával o tom Světle.“ Jan splnil tento mu uložený úkol, neboť histo-

rická zpráva praví o něm: „A svědectví vydal Jan, řka: Viděl jsem Ducha sestupujícího jako holubice s nebe, a zůstal na něm. A já jsem ho neznal, ale kterýž poslal mne křtíti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uziříš Ducha sestupujícího a zůstávajícího na něm, tenť jest, kterýž křtí Duchem svatým. A já jsem viděl a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.“ (Jan 1:6-8, 32-34; 3:26) Byl snad Jan Křtitel pro své svědectví o Ježíši méně svědkem pro Jehovu? Nikterak, neboť tímto způsobem dosvědčil Jan pravdivost Slova Božího. Že Jan bude svědkem Pána Boha, to zdůraznil anděl, jenž ohlásil narození Janovo a při tom pravil jeho otci Zachariášovi: „Mnohé ze synů Israelských obrátí ku Pánu Bohu jejich.“ A v den, kdy dítě dostalo jméno Jan, pravil Zachariáš: „Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, neboť předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho, aby bylo dáno umění [poznání] spasitelné lidu jeho na odpuštění hříchů jejich.“ — Lukáš 1:16, 76, 77.

4 Pán Bůh sám byl povinen ospravedlniti své prorocké slovo o tom, co se týkalo Mesiáše. Za tím účelem potvrdil přesvědčivým svědectvím pravdu, že Ježíš je Mesiáš. Tohoto božského svědectví zejména se dovolával a na ně upozorňoval Ježíš. „Vydám-li já svědectví sám o sobě“, pravil, „svědectví mé není pravé. Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně. Vy jste byli poslali k Janovi, a on svědectví vydal pravdě. Ale já nepřijímám svědectví od člověka, než toto pravím, abyste vy spasení byli. On byl svíce hořící a svílicí, vy pak chtěli jste na čas poradovati se v světle jeho. Ale já mám větší svědectví, nežli Janovo. Neboť skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové,

1) Proč musí býti zjištěna Boží pravda o Mesiáši?

2) Co učinil Bůh pro zjištění této osobnosti? a co praví Petr na důkaz, že Bůh tak učinil?

3) Jak byl Jan Křtitel svědkem pro Ježíše a neméně i svědkem pro Jehovu?

4) O čí svědectví opíral se Ježíš obzvláště? a jak to ukazuje?

kterých já činím, svědčí o mně, že mne Otec poslal. A kterýž mne poslal, Otec, on svědectví vydal o mně.“ Aby pak ukázal, že Mojžíš, prorok jeho Otce, vydal svědectví o zaslíbeném Mesiáši, řekl Ježíš nevěřícím Židům: „Nedomnívejte se, že bych já na vás žalovati měl před Otcem. Jestli, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. Neboť kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neboť on o mně psal. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?“ (Jan 5:31-37, 45-47) Mojžíšova písma o Mesiáši byla přece pravdivá.

5 Na základě písemného svědectví, které dal Jehova svými proroky před Janem Křtitelem, mohl se Ježíš po svém zmrtvýchvstání dovolávat jejich spisů na důkaz svého mesiášství. „A řekl jim [svým učedníkům]: Tatof jsou slova, která jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: Že se musí naplnit všecko, což psáno jest v zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům. A řekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti, a aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jerusalema. Vy jste pak svědkové toho.“ (Luk. 24:44-48) Apoštol Pavel napodobil metodu Ježíšovu a rovněž poukázal na písemné prorocké svědectví o Ježíši, když řekl králi Agrippovi: „Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velkému, nic jiného nevypravuje než to, co proroci a Mojžíš zvěštovali, že se mělo stát: Totiž, že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěštovali světlo lidu tomuto i pohanům.“ (Sk. ap. 26:22, 23) Vydávajíc takto svědectví pro Krista Ježíše, ani Pavel ani Jan Křtitel nesnižovali Jehovu Boha a nezatláčovali ho do pozadí. Naopak svědčili pro pravdivost Jehovovu a pro ospravedlnění jeho psaného prorockého Slova.

6 Při veškerém tom svědectví jde především o to, aby Jehova Bůh byl ospravedlněn jako pravdivý. Podle toho, jak toto svědectví hodnotíme, je Bůh pro nás osobně buď pravdivým nebo lhářem. Tak dovozuje Jan, milovaný apoštol Ježíšův, když píše: „Přijímáme-li lidské svědectví, svědectví Boží jest větší, neboť Boží svědectví je v tom, že vydal svědectví o svém Synu. Kdo věří v Syna Božího, má svědectví v něm; kdo nevěří Bohu, učinil jej lhářem, poněvadž nevěřil svědectví, jež Bůh vydal o svém Synu. Svědectví pak jest toto: Bůh nám dal věčný život, a tento život jest v jeho Synu.“ (1. Jana 5:9-11; *Žilka*) Tato slova neznamenal, že Jan byl by kladl Ježíše na první místo a označoval jej za přednějšího než Boha, jeho Otce, Nikoli. Jan naopak přičítal Jehovovi větší důležitost, protože on je původcem věčného života a tento dar života poskytuje skrze svého Syna Krista Ježíše. Jan se tudíž neodchýlil od apoštolského postoje, býti napřed svědkem pro *Jehovu*.

ČI EVANGELIJUM?

7 Proč tedy pravil Ježíš svým apoštolům krátce před svým nanebevstoupením: „Budete mi svědkové, i v Jerusalemě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země?“ (Sk. ap. 1:8) Mluví-li bible o „evangeliiu Kristovu“, proč *Jehovu* by pak křesťané vystupovali jako svědci pro *Jehovu*? Odpovědí na tuto vyzývavou otázku je, že žádný křesťan nemohl by býti věrným svědkem pro *Jehovu*, kdyby zároveň nesvědčil pro Syna Božího. Bůh Otec učinil své předsevzetí ohledně svého milovaného jednorozeného Syna a vydal pak rozhodující svědectví, že tento Syn je jeho Mesiáš čili Kristus; člověk, věřící v Boha a působící

jako jeho svědek, nebyl by tudíž věrný aneb neřekl by celou pravdu, kdyby nechal toto Bohem dané svědectví bez povšimnutí. (Iz. 42:1) Praví křesťané toho neucíní.

8 Všemohoucí Bůh povýšil svého Syna nad všechno ostatní stvoření a dal mu všechnu potřebnou moc na nebi i na zemi, aby mohl jednati jako Boží služebník a vykonávati Boží vůli, jak je psáno: „Protož i Bůh povýšil ho nade vše, a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno [ovšem vyjma vlastního jména Boha Jeho-vy], aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteří jsou na nebesích, a těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteří jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem.“ A proč to všechno? Aby se nejvyšší cti dostalo Kristu Ježíši? Nikterak, neboť horčíjší prohlášení Pavlovo vrcholí ve slovech: „Ke slávě Boha Otce.“ (Filip. 2:9-11) Pro koho tedy svědčil Pavel v své řadě, když dával takové svědectví? Jasná odpověď je dána tím, že konečnou a nejvyšší slávu přiznal Bohu Otci.

9 Aby dokázali, že Bůh Otec seslal svého jednorozeného Syna s nebe, aby se stal Mesiášem, bylo třeba, aby se Ježíšovi apoštolé stali „jeho svědky“. Tak přirozeně sloužili k vyvýšení a oslavení Boha Otce. Apoštolé byli na zemi s Ježíšem Kristem, viděli a slyšeli jej; byli obeznámeni s fakty, týkajícími se ho. Proč by tedy neměli býti odpovědní za oznamování těchto skutečností na důkaz pravdy? Apoštol Pavel řekl: „Budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář.“ Pavel viděl a slyšel Ježíše po jeho zmrtvýchvstání; aby prokázal Boha pravdomluvným, napsal o službě, kterou vykonal Ježíš pro obřezané Židy, pro potomky jejich předků, Abrahama, Izáka a Jákoba: „Tvrdím, že Kristus se stal služebníkem obřezaných na důkaz Boží pravdivosti, aby stvrdil sliby dané praotcům, a také aby pohané velebili Bohu pro jeho milosrdenství.“ — Římanům 3:4; 15:8, 9; *Žilka*.

10 Apoštol Jan, jenž stál člověku Ježíši nejbližze, píše: „Což bylo od počátku, co jsme slyšali, co jsme očima svými viděli, co jsme spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o Slovu života, (neboť ten život zjeven jest, a my jsme viděli a svědčíme i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce a zjeven jest nám.) což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i se Synem jeho Jezukristem.“ „A my jsme viděli a svědčíme, že Otec poslal Syna spasitele světa.“ (1. Jana 1:1-3; 4:14) Pouze tehdy, dovoláváme-li se faktů sdělených nám těmi, kteří byli s Ježíšem Kristem na zemi osobně známi, pouze tehdy můžeme míti společenství s apoštoly, majíce s nimi společné poznání.

11 Ježíš poučil apoštoly o jejich odpovědnosti, řka: „I vy svědectví vydávati budete, neboť od počátku se mnou jste.“ (Jan 15:27) Oni ho viděli po jeho zmrtvýchvstání, mohli tudíž tuto událost nepopíratelně dosvědčiti tak, jak to dnes nikdo z nás nemůže učiniti. Ve Skutcích apoštolů 4:33 se nám praví: „A mocí velikou

5) Jak napodobil Pavel Ježíšovu metodu pro zjištění Mesiáše? a snížil tím *Jehovu*?

6) Jak činíme — dle toho, co ukázal Jan — Boha buď pravdivým anebo lhářem? a snížil Jan tímto způsobem důležitost *Jehovovu*?

7) Proč musí křesťané jako svědci *Jehovovi* býti nutně též svědky pro *Ježíše*?

8) Jak ukázal Pavel ve Filipským 2:9-11, že svědci *Jehovovi* nesmějí nechatí Syna Božího bez povšimnutí? jako čí svědek prokázal se tam tedy Pavel především?

9) Proč bylo nutno, aby apoštolé *Ježíšovi* byli jeho svědky?

10) Co dosvědčil Jan o *Ježíši* ve svém prvním listu? a jak máme vlastně společenství s apoštoly?

11) Co řekl *Ježíš* o odpovědnosti, kterou měli apoštolé tím, že byli s ním? a jak se zhostili této odpovědnosti?

vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše.“ K tomu byli apoštolé určeni jako svědci. (Sk. ap. 1:21, 22) Povšimněme si některých takových přesvědčivých prohlášení apoštolů:

12 O letnicích pravil Petr jako mluvčí svých spoluúčedníků: „Toho Ježíše vzkřísil Bůh; my všichni jsme toho svědky.“ (Sk. ap. 2:32; *Sýkora*) Později řekl Židům v chrámě bez bázně: „Vy pak toho svatého a spravedlivého oděpřeli jste se, a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán, kníže pak života zabili jste. Kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých; čehož my svědkové jsme.“ (Sk. ap. 3:14, 15) Židovskému synedriu v Jerusalemě řekli nato apoštolé, že musí být svědky z poslušnosti Boha: „Více sluší poslouchati Boha než lidí. Bůh našich praotců vzkřísil Ježíše, jehož jste vy pověsili na kříž a popravili. Toho Bůh povýšil na svou pravici jako vůdce a spasitele, aby dal Izraelovi pokání a odpuštění hříchů. My pak jsme svědky těchto činů a Duch svatý, ježž Bůh dal těm, kteří ho poslouchají.“ (Sk. ap. 5:29-32) Korneliovi a jeho domácím pravil Petr: „Toho Bůh vzkřísil třetího dne a způsobil, aby zjeven byl, ne všemu lidu, ale svědkům prvé k tomu zřízeným od Boha, nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A přikázal nám kázat lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých.“ — Sk. ap. 10:40—42.

13 V synagoze v Antiochii pisidické pravil Pavel před Židy o Ježíši: „Bůh však jej vzkřísil z mrtvých, a on byl viděn po několik dní těmi, kdož s ním přišli z Galileje do Jerusalema, a ti jsou nyní jeho svědky před lidem.“ (Sk. ap. 13:30,31; *Žilka*) Ve svém listu Korintským uvádí Pavel četné svědky Ježíšova zmrtvýchvstání a praví pak: „Nejposléze pak ze všech, jako nedochůdčeti, ukázal se i mně... vydali jsme svědectví o Bohu, že vzkřísil z mrtvých Krista.“ — 1. Kor. 15:8, 15; Sk. ap. 22:14, 15; 23:11; 26:16.

14 Co tedy zjistíme, podíváme-li se na všechna tato apoštolská potvrzení o zmrtvýchvstání? Kladou hlavní důraz na Ježíše jako zmrtvýchvstalého? Nikoli, ale ve všech případech dávají svědectví tomu, který ho vzkřísil, Jehovovi Bohu. Všemohoucímu, jenž svého mrtvého Syna přivedl opět k životu. Tak dávají nejvyšší čest Bohu a přispívají k ospravedlnění jeho slova a jeho moci. Důležitý je fakt, že Bůh vzkřísil Ježíše k životu a učinil jej knížecím vůdcem a spasitelem i soudcem živých i mrtvých. Takovým svědčením zůstali apoštolé neochvějně svědky pro Jehovu, zatím co zároveň svědčili pro Ježíše. Bůh se držel pravidla, které sám ustanovil: „V ústech dvou neb tří svědků staneť každé slovo.“ (2. Kor. 13:1; 5. Mojž. 17:6; 4. Mojž. 35:30) A tak vytvořil požadované dva neb tři svědky na zemi, ba mnohem více, až přes pět set najednou. (1. Kor. 15:6) Bůh má celou pravdu na své straně, ke své slávě.

15 Jehova propůjčil evangeliu, radostnému poselství, život a moc tím, že vzkřísil Ježíše z mrtvých a posadil jej po pravici své velebnosti na výsosti. Evangelium bylo by selhalo, kdyby nebyl Bůh zasáhl, když Ježíš ležel mrtev v hrobce. Proto mocně skví se fakt, že evangelium náleží Jehovovi a on že je jeho původcem. Je sice pravda, že jeho Slovo mluví o „evangeliu Kristově“ a o „evangeliu Ježíše Krista“, to však neodlučuje evangelium od Jehovy Boha. Marek 1:1 zní: „Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího.“ Pavel, jemuž Marek byl průvodcem, mluví častěji o „evangeliu Kristovu“ a o tom, aby jim „zasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží“. (1. Korintským 9:12, 18; 2. Korintským 2:12; 4:4; 9:13; 10:14; Galatským 1:7; Filipským 1:27; 1. Tesal. 3:2; Řím. 1:9, 16) O evangeliu se právem takto mluví, pro-

lože toto se týká Mesiáše čili Krista, který jako Boží nástroj přinese v evangeliu zaslíbená požehnání. On je „semeno Abrahamovo“, v němž má být požehnáno všem pokolením a národům země. (1. Mojž. 22:18; Gal. 3:16) Je tudíž evangelium vhodně kázáno „v jeho jménu“.

16 Avšak jak Marek a Pavel tak i Petr uznávali toho, jemuž sluší děkovati za evangelium, v němž toto má svůj původ a který je vyslal skrze Ježíše Krista. To je Jehova Bůh. Evangelium mu nijak nevzdává méně cti a slávy než Kristu Ježíši. Proto upozornil Marek též na to, že „šel Ježíš do Galileje, káže evangelium Boží“. (Mar. 1:14; *Žilka*) Království Boží je hlavním předmětem evangelia, jež kázal Kristus. (Mat. 4:23; 9:35; 24:14) I Pavel mluví o něm často jako o „evangeliu Božím“, o „evangeliu milosti Boží“ a o „slavném evangeliu blahoslaveného Boha, kteréž mně jest svěřeno“. (Řím. 15:16; 2. Kor. 11:7; 1. Tesal. 2:2, 8, 9; Sk. ap. 20:24; 1. Tim. 1:11) Praví: „Povoláný apoštol, určený pro Boží evangelium... Neboť se nestydím za evangelium; vždyť jest to Boží moc k spáse každému věřícímu“. (Řím. 1:16; *Žilka*) Petr nás též varuje před Božím soudem, jenž postihne ty, kteří nežijí podle účelu evangelia, zlověstnou otázkou: „Jaký bude konec těch, kteří nejsou povolni evangeliu Božímu?“ (1. Petra 4:17) A na důkaz, že evangelium vyšlo od Jehovy Boha, ještě než Ježíš se objevil na zemi, máme Pavlova slova v Galatským 3:8 (*Žilka*): „Písmo, které předvíдалo, že Bůh z víry ospravedlní pohany, předem vyhlásilo Abrahamovi evangelium ve slovech: „Zehnány budou všechny národy v tobě.“ Musíme mít na mysli, že Abraham je prorockým obrazem Jehovy Boha, který dal Abrahamovi ono evangelium o budoucích požehnáních.

17 Další důkaz, že jde o evangelium Jehovo, máme ve 14. kapitole Zjevení, jež se vztahuje na dobu zřízení království Božího počínaje rokem 1914. Vzhledem k této přechodné době mezi zničením starých, satanem ovládaných nebes, a mezi zavedením nových nebes, ovládaných Kristem, vypráví Zjevení 14:6, co Jan viděl a slyšel: „I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteří bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu.“ Je to tudíž evangelium, jež nyní musí být zvěstováno; a se zvlášť živou účasti se proto ptáme: Co je vlastní myšlenkou, obsahem tohoto „věčného evangelia“? V dalším verši se dovíme, co řekl anděl, jenž měl toto evangelium: „Řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.“ (Zjev. 14:7) V těchto slovech se mluví pouze o Bohu a hlasitě se přikazuje vzdáti chválu Bohu a klaněti se jemu, stvořiteli.

18 Zde se bible naposled zmiňuje o „evangeliu“; avšak ze všech předchozích zmínek je vidno, že inspirovaní křesťanští pisatelé uvádějí evangelium častěji ve spojení s Bohem a s jeho královstvím (toliž 14krát) než s Ježíšem Kristem, Synem Božím (13krát). Když Ježíš řekl: „Zákon a proroci až do Jana, a od té chvíle

12) Jak zněly některé svědecké výpovědi Petrovy?

13) Jak zněly některé svědecké výpovědi Pavlovy?

14) Který důležitý fakt zdůrazňují všechna tato apoštolská svědectví? a jak ukázal Bůh, že celá pravda je na jeho straně?

15) Jak propůjčil Bůh evangeliu život a sílu? a jak to, že se o něm mluví též jako o „evangeliu Kristovu“, jež se má zvěstovati „v jeho jménu“?

16) Které označení evangelia rovněž ukazuje, že toto nedává Jehovovi Bohu méně cti než Kristu? a jak ukázal Pavel, že bylo zvěstováno již předtím než se objevil Kristus?

17) Jak ukazuje Zjevení 14:6, 7, čím je to evangelium?

18) Ačkoli zákon a proroci byli až do Jana Křtitele, proč byli přesto dále svědci pro Jehovu?

království Boží zvěstuje se“, tu nemínil tedy, že svědci Jehovovi tehdy přestali dávat svědectví pro Jehovu Boha a že Ježíš a jeho následovníci snad od té chvíle s tím přestanou. Naopak, evangelium o království Božím musí právě nyní býti zvěstováno. — Luk. 16:16

JEŽÍŠOVO SVĚDECTVÍ

19 Od svého nanebevstoupení nekázal Ježíš lidstvu tak, že by ho byli mohli vidět a slyšet, ale dozíral s nebe na dílo zvěstování evangelia. Jako božský duch je nyní člověku neviditelný a proto předal kázání evangelia svým zasvěceným následovníkům. Když byl na zemi, dával svědectví pro království Boží, a stejné svědecké dílo zanechal pak svým následovníkům k dalšímu provádění. To vede ke společenství s Kristem Ježíšem ve vydávání svědectví a o tomto společenství mluví se jako o „svědectví Ježíše Krista“. — Zjev. 1:2.

20 Jedním z těch, jimž se dostalo zvláštním způsobem účasti na tomto díle vydávání svědectví (řecky: *martyria*), byl apoštol Pavel. Zdůrazňuje, že jednal za aneb místo Krista Ježíše, řekl: „Jsme tedy posly pro Krista.“ Kristus Ježíš byl neviditelný v nebi, a Pavel mu proto sloužil jako viditelný nástroj. Byl to však Jehova Bůh, jenž vyslal Krista Ježíše, a nyní poslal Bůh skrze Krista i Pavla a všechny jeho spoluúčedníky. Proto praví Pavlovo prohlášení dále: „Jsme tedy posly pro Krista, jako by vás Bůh skrze nás napomínal; pro Krista prosíme: smiřte se s Bohem.“ (2. Kor. 5:20; *Zilka*) Pavel nenapomínal hříšníky, aby se smiřili s Kristem Ježíšem; avšak, jednáje na místě Krista, napomínal hříšníky ke smíření s Bohem Jehovou. Tak byl Pavel především svědkeň nejvyššího Boha, aby sloužil smíření hříšníků s Bohem. Z té příčiny praví Pavel: „To pak všechno jest z Boha, kterýž smiřil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření toho [jakožto jednajících za Krista]. Neboť Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou [s Bohem], nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo smíření.“ (2. Kor. 5:18, 19) Tímto způsobem zúčastnili se Pavel a jeho spolukřesťané s Ježíšem Kristem díla smíření. Tak jsou účastní „svědectví Ježíše Krista“, to jest konají stejné dílo svědectví jako Ježíš Kristus.

21 Jiný muž, jenž vyznal, že má toto „svědectví Ježíše Krista“, je apoštol Jan, jenž byl ochoten pro ně trpět. O tom, jak obdržel knihu známou jako „Zjevení“, praví: „Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi, kterýž osvědčil slovo Boží a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl. Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i v království i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista.“ (Zjev. 1:1, 2, 9) Jan zde ukazuje, že „svědectví Ježíše Krista“ nedává se neodvisle od Slova Božího a že ten, kdo dává svědectví Ježíše Krista, musí býti tudíž svědkem pro nejvyššího Boha. A vskutku byla kniha zjevení, kterých se Janu dostalo na ostrově Patmos, „zjevením Ježíše Krista“ a tudíž částí svědectví Ježíše Krista. Bůh je dal Ježíši, a Ježíš je pak sdělil Janovi, a nato sdělil je Jan nám.

22 Ve Zjevení nám Jan praví, kterou cestou dá se ďábel jako pohlující drak, když byl svržen s nebeských výsostí. „Strážná Věž“ od roku 1925 již nescetněkrát vyložila, že zrození království — „syna pacholika“ (dítěte pohlaví mužského: *Sýkora*) nastalo v roce 1914 a že hned nato začal „boj na nebi“, v němž satan ďábel a jeho démoni byli svrženi s nebe na zem. (Zjev. 12:1 až 12) Janova slova ve Zjevení 12:17 vztahují se ob-

zvláště na zasvěcené, pomazané křesťany, kteří jsou v nynější poválečné době dětmi „ženy“ Boží, to jest theokratické organizace. Čteme: „I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými ze semene jejího, kteříž ostříhají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.“ Z toho plyne, že z příkazu Božího vydávají toto svědectví, jež jim svěřil Kristus Ježíš, včetně obsahu knihy Zjevení. Rozumná úvaha tedy ukazuje, že ti, kteří nyní vydávají svědectví, musí býti svědky pro Jehovu stejně jako Ježíš Kristus, jenž v knize Zjevení sám sebe nazývá „Amen, svědek ten věrný a pravý“. (Zjev. 3:14) Těm křesťanům, kteří v našich dnech jsou činní jako takoví svědci, mělo by řečené býti výstrahou, že právě proto bude drak-ďábel v této poválečné době proti nim bojovati. Nicméně musí všichni, kteří chtějí býti hodni jména „křesťan“, býti nyní takovými svědky. Mohou býti při tom ujištěni, že spolu s nimi jsou činní mocní Boží andělé, kteří tvoří v chrámě doprovod Ježíše Krista.

23 Tito andělé mají neviditelně účast na „svědectví Ježíšově“, avšak o jejich spolupráci ujišťuje nás, co řekl anděl Janovi: „I padl jsem k nohám jeho, klaněti se jemu chtěje. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil! Neboť jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, již mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj! Svědectví pak Ježíšovo jestiž duch prorocství.“ Později, ke kouci zjevení, Jan znovu je ochoten klaněti se před andělem, o čemž praví: „Já pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel a viděl, padl jsem klaněti se chtěje před nohama anděla toho, kterýž mi tyto věci ukazoval. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil! Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků, a těch, kdož ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj!“ (Zjev. 19:10; 22:8, 9) Zde stojí za povšimnutí, že anděl, ač má svědectví Ježíšovo, nicméně je věren Jehovovi Bohu a připomíná Janovi, aby uctíval Jehovu Boha přímo. Tež musí anděl a jeho druhové, majíce „svědectví Ježíšovo“ neviditelně spolupracovati s ostatkem semene ženy, který zachovává příkázání Boží, vydávaje veřejně svědectví Ježíše Krista. Tato skutečnost měla by dnes svědkům Jehovovým dodatí odvahy.

„LID PRO JEHO JMÉNO“

24 Satan-ďábel je onen drak, jenž nyní vede válku s jinými neboli s ostatkem semene ženy. Neviditelně řídí shromáždování všech národů na bojišti armagedonském, kde má býti s Kristem Ježíšem, s Božím králem, vybojována rozhodná bitva o světové panství. Dokončení díla, jež všemohoucí Bůh započal před 1900 lety, je tedy přede dveřmi. Již okolo roku 51 po Kr. vyjádřil se učedník Jakub o tomto díle v tom smyslu, že Bůh vybere z národů, především z národů pohanských, „lid pro své jméno“. Když Šimon Petr byl vyložil, jak jej Bůh jako prvního misionáře poslal k národům, tu Jakub upozornil, že toto Boží dílo odpovídá prorocství, které dal Jehova Bůh u Amosa 9:11, 12. Jakubův výrok najdeme ve Skutcích apoštolů 15:13 až 18: „A když oni tak umlkli, odpověděl Jakub, řka:

19) Komu bylo svěřeno „Ježíšovo svědectví“? a co je toto vlastně?

20) Pavel a jeho spolukřesťané byli posly pro Krista; nebyli proto svědky pro Jehovu? a co ukazuje 2. Korintským 5:18—20?

21) Nakolik je kniha „Zjevení“ částí „svědectví Ježíše Krista“?

22) Na čí příkaz dává nyní křesťanský ostatek „svědectví Ježíšovo“, a kdo je tím vyzván k boji?

23) Proč musí andělé spolupracovati s ostatkem, který na zemi má „svědectví Ježíšovo“? a jako svědci koho?

24) Dokončení jakého díla je tedy nyní přede dveřmi? a jak upozornil Jakub na toto dílo?

Muži bratří, slyšte mne! Šimon [Petr] teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby z nich přijal lid jménu svému. A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest: Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej, tak aby ti ostatkové toho lidu [židovský ostatek] hledali Pána [Jehovu], i všickni pohané, nad kterýmiž jest zýváno jméno mé, dí Pán [Jehova], jenž činí tyto všechny věci. Zná-mál jsou Bohu od věků všechna díla jeho.“

25 Tito lidé, které Bůh vybral pro své jméno ze Židů i z pohanů, musí býti pravými křesťany. Jelikož jsou vybráni pro jméno Jehovovo a jeho jméno je nad nimi zýváno, proto musí býti jeho svědky; a tím, že jimi jsou, jsou připodobněni obrazu jeho Syna Ježíše Krista. Odpůrci něeho nezískají námitkou, že jméno Jehova se nevyskytuje v „Novém zákoně“, jak oni tomu říkají. Námitka ta není oprávněna, neboť jméno Jehovovo bylo vloženo na Ježíše, jehož jméno znamená „Jehova spasitel“. Pokaždé tedy, kdy v „Novém zákoně“ vyskytuje se jméno *Ježíš*, objevuje se tím i jméno Boha Ježíšova. Všemohoucí Bůh vybírá z národů lid pro své jméno, aby jej zasnoubil Ježíši Kristu jako nevěstu, jako jeho nebeskou „ženu“. O době, kdy tento lid „nevěsta“ je nebeským manželstvím spojen se svým duchovním ženichem, čteme ve Zjevení 19:1-7 tato pozoruhodná slova:

26 „Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, řkoucího: Halelujah! Spasení a sláva a čest i moc Pánu Bohu našemu. Neboť jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, jež byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků svých z ruky její. I řekli po druhé: Halelujah! A dým její vstupoval na věky věků. I padlo čtyřiaadvacet starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícím na trůnu, řkouce: Amen, Halelujah. I vyšel z trůnu hlas, řkoucí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se bojíte jeho, i malí i velicí! A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucíh: Halelujah! Kraloval jest (Království se ujal; *Žilka*) Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a veselme se a chválu vzdejme jemu! Neboť jest přišla svatba Beránkova a manželka jeho připravila se.“

27 Po čtyřikrát zaznívá mocně toto jásavé volání „Halelujah“ z úst nebeského zástupu. Tento výraz se skládá ze dvou hebrejských slov a znamená „Chvalte Jehovu“. 23krát objevuje se tento výraz ve starých hebrejských Zalmeh, a někteří překladatelé na těchto místech píší „Chvalte Jehovu“ (Amer. standardní překlad, Elberf. bible) anebo „Chvalte Jah“ (Rotherham).^{*} Kdyby překladatelé byli důslední a přeložili takto hebrejský výraz „Halelujah“ i ve Zjevení 19:1, 3, 4, 6, pak by jméno „Jehova“ (aneb jeho zkratka „Jah“) stálo v takzvaném Novém zákoně čtyřikrát jako samostatné slovo a nejenom v oné hebrejské kombinaci (Halelujah, anebo Hallelu-Jah, jak píše v poznámce bible Elberfeldská). Jeden americký překlad má ve Zjevení 19:1, 3, 4, 6 místo Halelujah výraz „Chvalte Pána“. Ačkoli tedy jméno „Jehova“ se ne-

^{*} Zalm 104:35; 105:45; 106:1-48; 111:1; 112:1; 113:1-9; 115:18; 116:19; 117:2; 135:1, 3-21; 146:1, 10; 147:1; 148:1, 14; 149:1, 9; 150:1, 6. Bible Kralická má na 21 z uvedených míst „Halelujah“ na dvou „Chvalte Hospodina“ (Zalm 135:3 a 147:1).

vyskytuje v těchto překladech takzvaného Nového zákona, přece je, a to čtyřikrát, ve své zkratce „Jah“ v Janem psaném původním řeckém textu, a to je rozhodující. Ostatně byla řecká písmena přeložena též do klasické staré hebrejštiny. V roce 1877 vyšel „Hebrejský Nový zákon“ podle překladu, který pořídil Franz Delitzsch, jenž byl hebrejského původu. Toto dílo bylo značně rozšířeno v Itálii a v Rusku. V tomto překladu stojí jméno *Jehova* ve svém původním hebrejském tvaru 17krát u Matouše, 10krát u Marka, 37krát u Lukáše, 4krát u Jana, 36krát ve Skutcích apoštolů a 76krát v písmech od Římanům po Zjevení, tedy celkem 180krát, nečítaje v to čtyřnásobné volání „Halelujah“. V roce 1891 vyšlo třetí vydání „Hebrejského Nového zákona“ od Salkinsona-Ginsburga, které — podobně jako překlad Delitzschův — užívá jména *Jehova* v jeho původní hebrejské podobě od Matouše až po Zjevení.

28 Ti, kdo říkají, že toto jméno se nevyskytuje v „Novém zákoně“, nejsou tudíž v právu. Nechtěť čtou původní řecký text a najdou zkratku tohoto jména ve Zjevení 19:1, 3, 4, 6.^{**} Právě tak dobře by mohli říci, že jméno „Jehova“ není v takzvaném Starém zákoně, protože ho nenajdeme v jeho českých překladech a v některých překladech anglických, německých a jiných. Avšak ať už je to s těmito překlady jakkoliv, jisto je, že jméno, jež jediné přísluší Bohu (יהוה), najdeme 6823krát v hebrejských spisech od 1. Mojžíšovy knihy až po Malachiáše. Do nedávna se tvrdilo, že v angličtině (též v češtině a jiných moderních jazycích) užívaný tvar „Jehova“ je vynálezem Petra Gallatina (1518 po Kr.), jenž byl zpovědníkem papeže Lva X. Novější spisovatelé však našli slovo „Jehova“

Pokračování na stránce 50.

25) Kdo je tento vybraný lid, a proč byl vybrán? proč je nesprávně říkati, že jméno Jehovovo se v „Novém zákoně“ nevyskytuje?

26) Co slyšel Jan nebeský zástup říkati, podle Zjevení 19:1-7?

27) Jaké jméno našli bychom v anglickém a v německém překladu tak zv. „Nového zákona“, kdyby překladatelé byli bývali důslední?

28) Až jak daleko zpět je známo, že tohoto jména bylo použito v tvaru „Jehova“? a proč je bez významu tvrzení, že jméno to není v „Novém zákoně“?

^{**} Ve třetím století před Kristem začali v Egyptě s překládáním hebrejských písem do řečtiny. Tento proslulý řecký překlad byl později nazván „řecká Septuaginta“ (LXX). Ve většině dosud existujících manuskriptů Septuaginty nevyskytuje se jméno „Jehova“; avšak překladatelé použili ve svých řeckých překladech původně hebrejských písmen pro toto jméno. Hieronymus (Jeroným) přeložil bibli kolem roku 400 po Kr. z původních hebrejských a řeckých textů do latiny a vytvořil tak latinskou *Vulgatu*. Ve svém *Prologu Galeatu* praví Jeroným o jménu Božím:

„Čtyřpísmenné jméno Boží (יהוה) najdeme v jistých řeckých svazcích do dnešního dne vyjadřené starými písmeny.“

A ve svém 25. listu Marcellovi, kde pojednává o deseti jménech Božích, praví Jeroným o tradici Židů:

„Jméno Boží je tetragram [slovo o 4 písmenech], jenž byl považován za nevyslovitelný, protože je psán písmeny *Jod He Vau He*. Mnozí, kteří to špatně chápali, čtli všude tam, kde to v řeckých spisech našli, zpravidla Pi Pi, protože příslušné značky se tomu podobaly.“

Z takových výkladů je vidět, že za Jeronýma a před tím byly zde řecké rukopisné překlady hebrejských písem, v nichž onen tetragram byl psán hebrejskými písmeny, které někteří čtenáři měli za čtyři veliká řecká písmena PIPI. To nasvědčuje, že tehdy užívali hebrejské abecedy čtvercové.

Nedávno byl objeven fragment (zlomek) papýru Septuaginty z druhého století př. Kr., z něhož lze vidět, jak tehdy